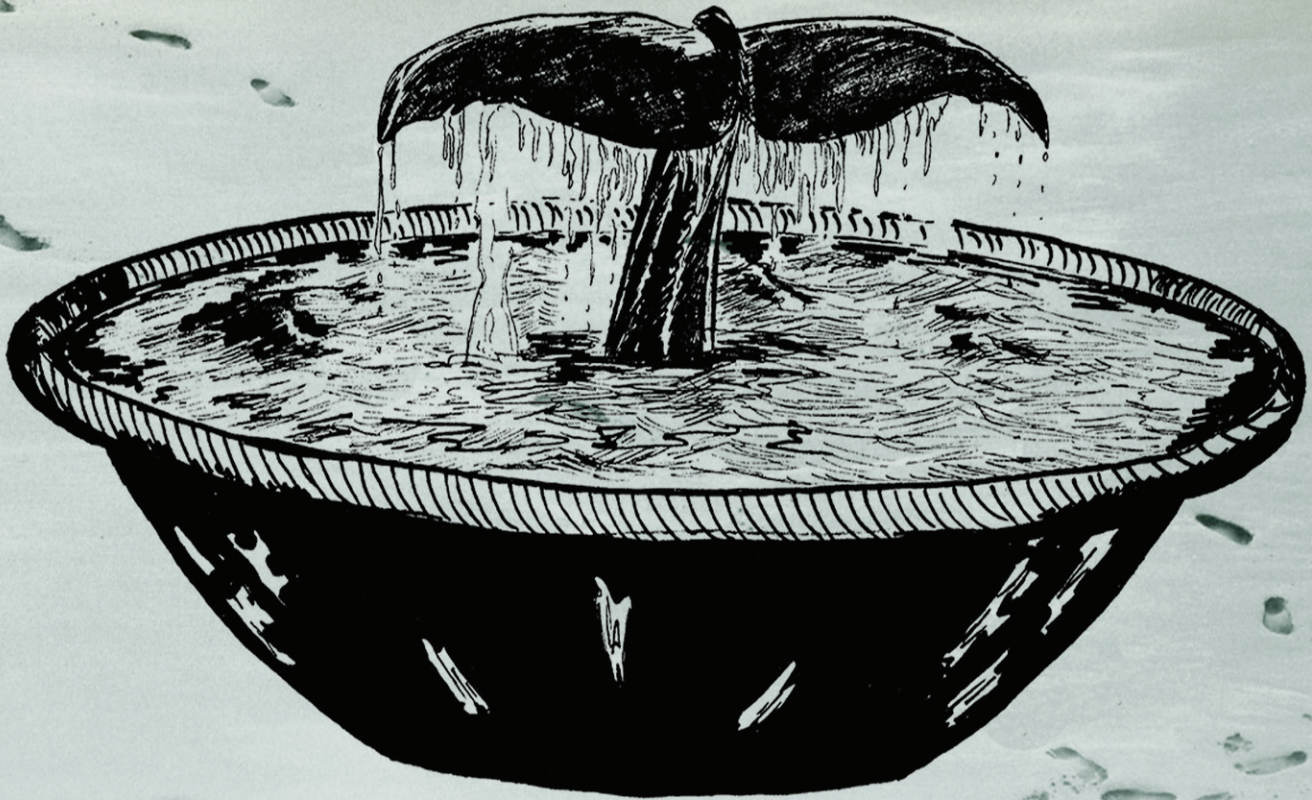

ΝΙΚΟΣ ΡΟΥΣΣΟΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ
ΚΑΤΑΠΙΕ ΜΙΑ
ΦΑΛΑΙΝΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΘΟΔΩΡΗΣ ΔΡΟΥΛΙΑΣ

Το παιδί που κατάπιε μια φάλαινα

Ένα παραμύθι για μεγάλους

Νίκος Ρούσσο

Το παιδί που κατάπιε μια φάλαινα

Ένα παραμύθι για μεγάλους

Copyright ©2015 Νίκος Ρούσσος

Εικονογράφηση: Θοδωρής Δρούλιας

Επιμέλεια κειμένου: Πηνελόπη Παναγοπούλου

Εξώφυλλο & σελιδοποίηση: Βασίλης Αποστόλου

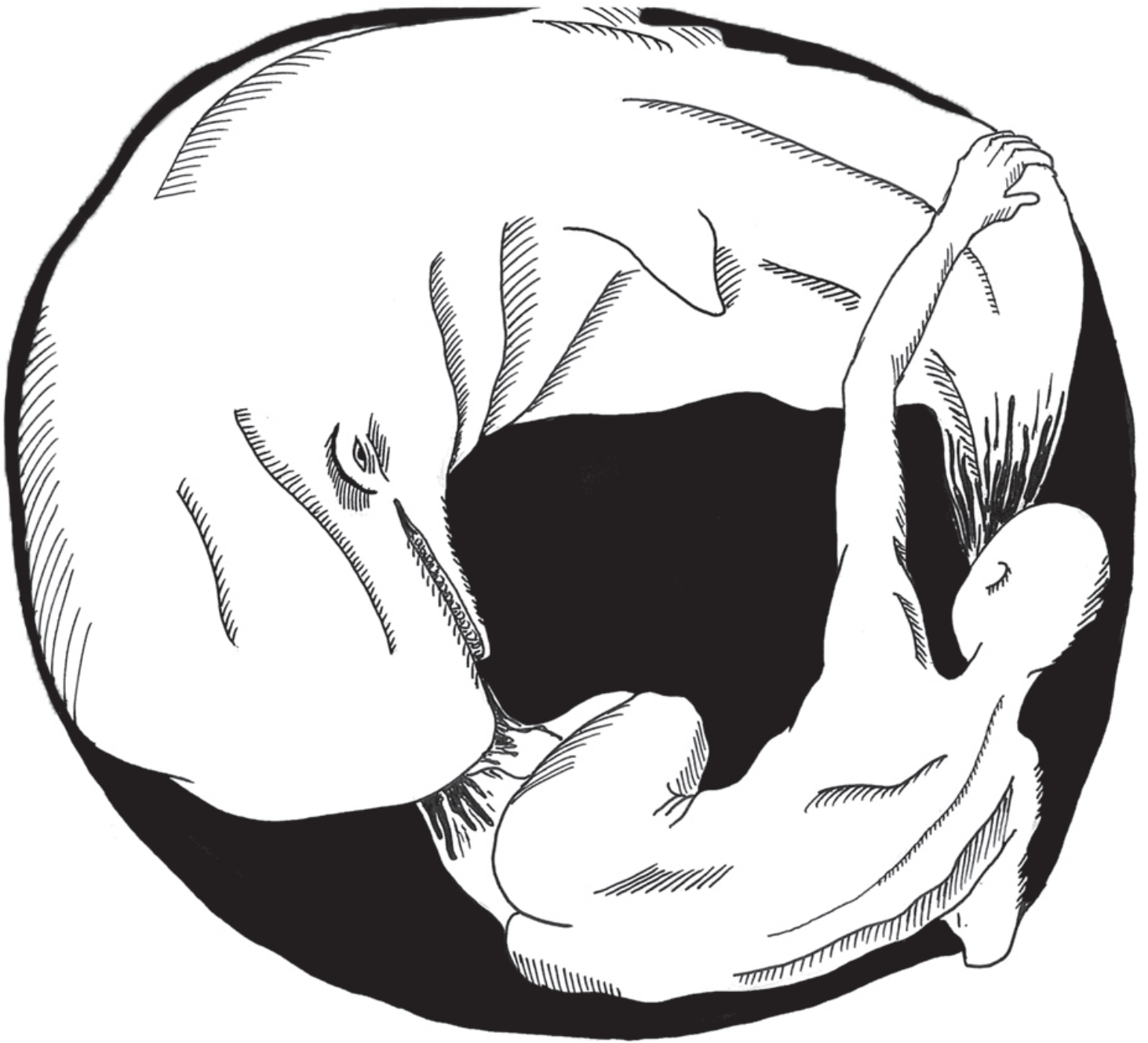
Δωρεάν E-book της Λέσχης Φίλων του C.G. Jung

Website: jung-greece.com

Email: junggrece@gmail.com

Το παρόν ηλεκτρονικό βιβλίο διατίθεται δωρεάν και αποτελεί πρωτότυπη δημιουργία. Θα παρακαλούσαμε η χρήση του, ενδεχόμενο διαμοίρασμα και τμηματική ή ολική αναδημοσίευση να γίνεται με σεβασμό και αναφορά στους δημιουργούς του. Τέλος, αποτελεί ιδιοκτησία της Λέσχης Φίλων του C. G. Jung.

Στη Ντολτό,
που μαζί ανακαλύψαμε τη φάλαινα

Επεισόδιο 1

Ο μικρός Έρικ, αφού τελείωσε μια κουραστική Τετάρτη στο σχολείο, γύρισε στο σπίτι. Ο πατέρας του έλειπε ταξίδι, ως συνήθως. Η μητέρα του, καθώς έπλενε τα χαλιά στο μπαλκόνι, έλειπε ταξίδι, ως συνήθως. Η γιαγιά του, του έβαλε ένα χλιαρό πιάτο σούπας. Με το χαμόγελο της, τον ενθάρρυνε να το φάει όλο, ως συνήθως, για να μη χάσει τη δύναμή του. Κοιτώντας καλύτερα το πιάτο του, παρατήρησε μια φάλαινα, που κολυμπούσε ανέμελα, δίπλα στα ζυμαρικά και τα καρότα. Έκανε κάμποσο θόρυβο με το πλατσούρισμα της και του έκανε μεγάλη εντύπωση που η γιαγιά του δεν έδειχνε να καταλαβαίνει τίποτα. Μα πως να της πει κάτι τέτοιο; Μια φορά που την ενημέρωσε για τη παρουσία ενός λύκου στο μπαλκόνι τους εκείνη, χαμογελαστή, του είπε πως ήταν απλά ένα όνειρο και να μη πιστεύει στα όνειρα. Πως, λοιπόν, να της μιλήσει για τη φάλαινα που κολυμπούσε στη σούπα του. Θα το κράταγε για τον εαυτό του, όπως τότε που της είχε κρύψει κάποια άλλα μυστήρια πράγματα: τις νεκροκεφαλές που χόρευαν στο σαλόνι, ή το συνομήλικό του κοριτσάκι που του έκανε συντροφιά το βράδυ στο δωμάτιο του, ή ακόμη και εκείνο το θρασύτατο κιτρινωπό χαρτί, που βρήκε κρυφά σε ένα ντουλάπι και υποστήριζε ότι ήταν το πιστοποιητικό θανάτου του πατέρα του. Στη τελευταία κουταλιά και ενώ η φάλαινα δε θα είχε πια αρκετό νερό να κολυμπάει, αποφάσισε να την καταπιεί. Πρόσεξε να μη μασήσει και τη σκοτώσει. Ανέβηκε στο δωμάτιο του. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες, ένιωθε πολύ άβολα στο στομάχι του. Τις επόμενες μέρες ένιωσε καλύτερα και ξέχασε τη ναυτία και τη φάλαινα.

Επεισόδιο 2

Ο μικρός Έρικ εκείνη τη Κυριακή παρακολουθούσε από το πρωί παιδικές ταινίες στη τηλεόραση. Ο πατέρας του ακόμη δεν είχε επιστρέψει από τα μακρινά ταξίδια του. Η μητέρα του- ενώ ήταν καλοκαίρι- είχε βρει ένα μαγικό τρόπο να πλένει χαλιά. Η γιαγιά του, με το χαμόγελό της, έπλεκε. Η ταινία που εκείνη τη στιγμή έβλεπε ήταν ο Πινόκιο. Του έκανε τόση εντύπωση αυτό το ξύλινο παιδί. Του έκανε εντύπωση που είχε μόνο πατέρα. Του έκανε εντύπωση που είχε τόσες περιπέτειες. Του έκανε εντύπωση η καλή νεράιδα. Μα όσο και να κάνει εντύπωση σε εμάς, τίποτε άλλο δε του έκανε εντύπωση.

Όταν τελείωσε ανέβηκε τις σκάλες για το δωμάτιο του, τρίβοντας τη μύτη του.

Επεισόδιο 3

Παρασκευή. Τελευταίο μάθημα, θρησκευτικά. Το βλέμμα μαγνητιζόταν μοιραία έξω από το παράθυρο. Ο καθηγητής μιλούσε για την ιστορία ενός προφήτη, του Ιωνά. Αν και θρησκευτικά, Παρασκευή, τελευταία ώρα, του φαινόταν πολύ διασκεδαστική αυτή η ιστορία. Ένας προφήτης στην κοιλιά μιας φάλαινας. Τον φανταζόταν να προσπαθεί να σηκώσει τα ράσα του για να μη βραχούν. Μα δεν ήταν απόλυτα σίγουρος ότι και οι προφήτες φορούν ράσα. Η ιστορία είχε καλό τέλος. Και αυτό το επεισόδιο άλλωστε είχε καλό τέλος γιατί τελικά χτύπησε το κουδούνι.

Επεισόδιο 4

Ο, όχι και τόσο μικρός, Έρικ κοιμόταν. Έβλεπε μάλλον όνειρο. Μια γυναίκα μυστήρια, να πετάει ψηλά σε ένα μαγικό χαλί, την ώρα που μια πλημμύρα κατέκλυζε το έδαφος. Προσπαθούσε να της φωνάξει να τον σώσει, αλλά δεν έβγαινε η φωνή του. Ήταν σίγουρος ότι θα πνιγεί. Ευτυχώς, ξύπνησε λουσμένος στον ιδρώτα. Ήταν τρεις και μισή το βράδυ. Σηκώθηκε και άνοιξε το φως. Ήταν κάπως μουδιασμένος. Ένιωθε μια ενόχληση στο στομάχι. Δεν ήταν σαν αυτές που νιώθεις όταν αρρωσταίνεις. Θα ήταν κρίμα να του συνέβαινε κάτι τέτοιο, εδώ που τα λέμε, γιατί την επόμενη μέρα θα πήγαινε εκδρομή με το σχολείο. Ξανακοιμήθηκε. Η εκδρομή δεν έγινε γιατί έβρεχε πολύ.

Επεισόδιο 5

Η Έλενα ήταν συμμαθήτριά του Έρικ. Μια όμορφη, έφηβη πριγκίπισσα με φακίδες και σταράκια. Η Έλενα γινόταν ακόμη πιο γοητευτική όταν κάπνιζε στις τουαλέτες του Λυκείου. Έμοιαζε με απόκοσμη μάντισσα, γεμάτη ερωτική σοφία και μεγάλα μυστικά.

Η καρδιά του Έρικ όταν την έβλεπε, σκουντούσε στα οστά του θώρακα του. Η Έλενα ελάχιστα γνώριζε την ύπαρξη του Έρικ, πόσο μάλλον για τους ατελείωτους περιπάτους τους, που εκείνος φανταζόταν. Ήταν Πέμπτη, η μέρα που ο Έρικ δε θα ξεχνούσε ποτέ. Καθώς περπατούσε στο προαύλιο του σχολείου, η Έλενα απρόσεχτα έπεσε πάνω του και του ζήτησε με νάζι συγγνώμη.

Επεισόδιο 6

Τα απογεύματα, την περίοδο της τρίτης Λυκείου, ο Έρικ διάβαζε. Ένα συγκεκριμένο απόγευμα είχε πονοκέφαλο και πήγε στη κουζίνα να πάρει παυσίπονο. Εκεί, καθόταν χαμογελαστός ο καινούριος άντρας της μάνας του. Πως αλήθεια είναι δυνατόν να ξεχαστεί κάτι τέτοιο; Παράλειψη μου. Εκείνο το θρασύτατο κιτρινωπό χαρτί που ισχυριζόταν ότι ήταν το πιστοποιητικό θανάτου του πατέρα του, έλεγε την αλήθεια. Δεν του είχαν αποκαλύψει τη πραγματικότητα σχετικά με τα μεγάλα ταξίδια του πατέρα του. Είχαν αποκρύψει τη λεπτομέρεια ότι αναφέρονταν στο μεγάλο ταξίδι προς τον ουρανό. Αλλά αυτό παραδόξως δεν ανήκε στη κατηγορία με τα ψέματα του εξήγησαν, όπως πχ τα όνειρα. Ο καινούριος άντρας της μάνας του, ήταν καλός άνθρωπος. Σηκώθηκε, του έβαλε νερό και του έδωσε το παυσίπονο. Ο Έρικ δυσκολεύτηκε πολύ να το καταπιεί. Μάλιστα κατά λάθος δάγκωσε το χάπι που είχε μια απαίσια πικρίλα.

Επεισόδιο 7

Το να περνάς στο Πανεπιστήμιο και να ζεις σε μια άλλη πόλη είναι κατά κοινή ομολογία ένα από τα πιο όμορφα πράγματα που μπορούν να σου συμβούν στη ζωή. Ο Έρικ ήταν χαρούμενος, είναι αλήθεια, αλλά είναι από εκείνους τους ανθρώπους που χρησιμοποιούν λέξεις και όχι μύες για να δείξουν το χαμόγελο τους. Και όχι μόνο πέρασε στο Πανεπιστήμιο, αλλά συγκατοίκησε με δύο κολλητούς του. Στο ισόγειο της πολυκατοικίας που έμεναν, υπήρχε ένα καθαριστήριο με γαλάζιες ταμπέλες, που ονομαζόταν Ιωνάς. Κάθε φορά που περνούσε από εκεί παραξενευόταν με τα μεγάλα πλυντήρια και το νερό που χοροπηδούσε στο γύρισμα τους. Ιδιοκτήτης του μαγαζιού

ήταν ένας ηλικιωμένος κύριος, πολύ αντιπαθητικός για τα γούστα του Έρικ.

Επεισόδιο 8

Η Έλενα, στη μεγάλη πόλη, είχε πλέον μεταμορφωθεί σε Δάφνη και δεν είχε φακίδες, ούτε φορούσε σταράκια. Ο Έρικ, αμέσως την εντόπισε ανάμεσα στις δεκάδες συμφοιτήτριες, παρά τη φοβερή μετάλλαξη της. Ήταν μελαχρινή, είχε κοντά μαλλιά και δύο μάτια γαλάζια σαν θάλασσες. Αν δε αναλάμβαναν μαζί μια εργασία, ίσως να μην της είχε μιλήσει ποτέ. Μα ο καθηγητής τους ήταν απόλυτα σοφός στην εντολή του, ότι η εργασία θα γινόταν από ζευγάρια που θα προέκυπταν με κλήρωση. Η εργασία τους πήρε καλό βαθμό. Μια μέρα πριν τη παραδώσουν, ο Έρικ εξομολογήθηκε τον έρωτα του. Η Δάφνη τον κοίταξε μπερδεμένη. Του είπε πως μια από τις επόμενες μέρες θα του απαντούσε.

Επεισόδιο 9

Η γιαγιά του πέθανε. Ήταν πολύ άρρωστη εδώ και καιρό. Ο Έρικ πήγε στη κηδεία της. Δάκρυσε. Μετά από πολλά χρόνια συνειδητοποίησε ότι τα δάκρυα είναι αλμυρά και πικρά. Αλμυρά σαν τη θάλασσα και πικρά σαν τα παυσίπονα.

Επεισόδιο 10

Οι δύο φίλοι του, αλλά και δυο τρεις καινούριοι που γνώρισε, του έλεγαν να ξεχάσει τη Δάφνη και τη φοβερή γαϊδουριά της να μην του απαντήσει ποτέ. Ο Έρικ συμφώνησε κάπως διστακτικά. Θα ήταν χρήσιμο να αναφερθεί ότι η συζήτηση γινόταν στα σκαλιά κάτω από το σπίτι τους, διότι αυτό εξηγεί την παρέμβαση του αντιπαθητικού ηλικιωμένου, ιδιοκτήτη του καθαριστηρίου. “Πυρ, γυνή και θάλασσα”, είπε χαμογελώντας. Επισήμανε επίσης, ότι τις γυναίκες πρέπει κανείς να τις φοβάται γιατί οι περισσότερες είναι μάγισσες. Ο Έρικ εξακολούθησε να αντιπαθεί αυτόν τον τύπο, ανεξάρτητα από τα συμπονετικά για το δράμα του λόγια.

Επεισόδιο 11

Ήταν βραδάκι καλοκαιρινό. Η διάθεση του Έρικ ήταν άσχημη και έτσι αποφάσισε να μην ακολουθήσει τη παρέα του. Απέκλεισε το ενδεχόμενο να βρεθεί με τη κοπέλα του με την οποία όσο και να προσπαθούσε δε μπορούσε να βρει ίχνος της μεγάλης αγάπης του. Κοίταζε από το μπαλκόνι τους ανθρώπους να περπατούν αμέριμνοι, γητεμένοι από την αποπλάνηση της σελήνης. Ένωσε έναν οξύ πόνο στο στομάχι. Μια ελαφριά ναυτία τον ανησύχησε. Προσπαθούσε να σκεφτεί τι είχε φάει. Τίποτα. Να ποιο ήταν το πρόβλημα, σκέφτηκε. Έψησε δύο τوستάκια. Μόνο που ο πόνος επανήλθε, απλά λίγο πιο γλυκός αυτή τη φορά. “Ποιος είναι;” ρώτησε. “Εγώ”, μια φωνή απάντησε. “Και τι θέλεις;” ξαναρώτησε. Η μόνη απάντηση που έλαβε ήταν ένα ήχος σαν βουτιά. Προβληματίστηκε. Μετά από λίγο κοιμήθηκε.

Επεισόδιο 12

Αποφάσισε να μετακομίσει μιας και πια είχε δουλειά, μια μόνιμη σχέση και σύντομα θα αποκτούσε αυτοκίνητο. Περνώντας κάτω από το σπίτι του, τον φώναξε ο ιδιοκτήτης του καθαριστηρίου. Τον ρώτησε, γεμάτος αφοπλιστική ειλικρίνεια: “Γιατί δε με συμπαθείς;” Ο Έρικ το αρνήθηκε μασώντας τα λόγια του. Ο γέρος τον κοίταξε θυμωμένος. Του είπε πως ποτέ δεν είχε πει μια καλημέρα. Δεν του είχε τύχει ποτέ τόσο κακότροπος γείτονας. Ο Έρικ, αφού συνήλθε από την έκπληξη, άρχισε να βράζει από θυμό. “Με ποιο δικαίωμα;” σκεφτόταν. Αναθάρρησε: “Πράγματι μου είστε αντιπαθής γιατί δείχνετε άνθρωπος που κρίνετε του πάντες”. Και τότε, πιο βραχνή από πριν ακούστηκε η φωνή του γέρου προφήτη “Νεαρέ, μπορεί να έχεις και δίκιο, αλλά εσύ με εμένα τι έκανες;” Ο Έρικ έφυγε κάπως ντροπιασμένος. Παρόλα αυτά, ένωθε λίγο πιο ελαφριά τη σκιά του να τον ακολουθεί μέχρι τη στάση του λεωφορείου.

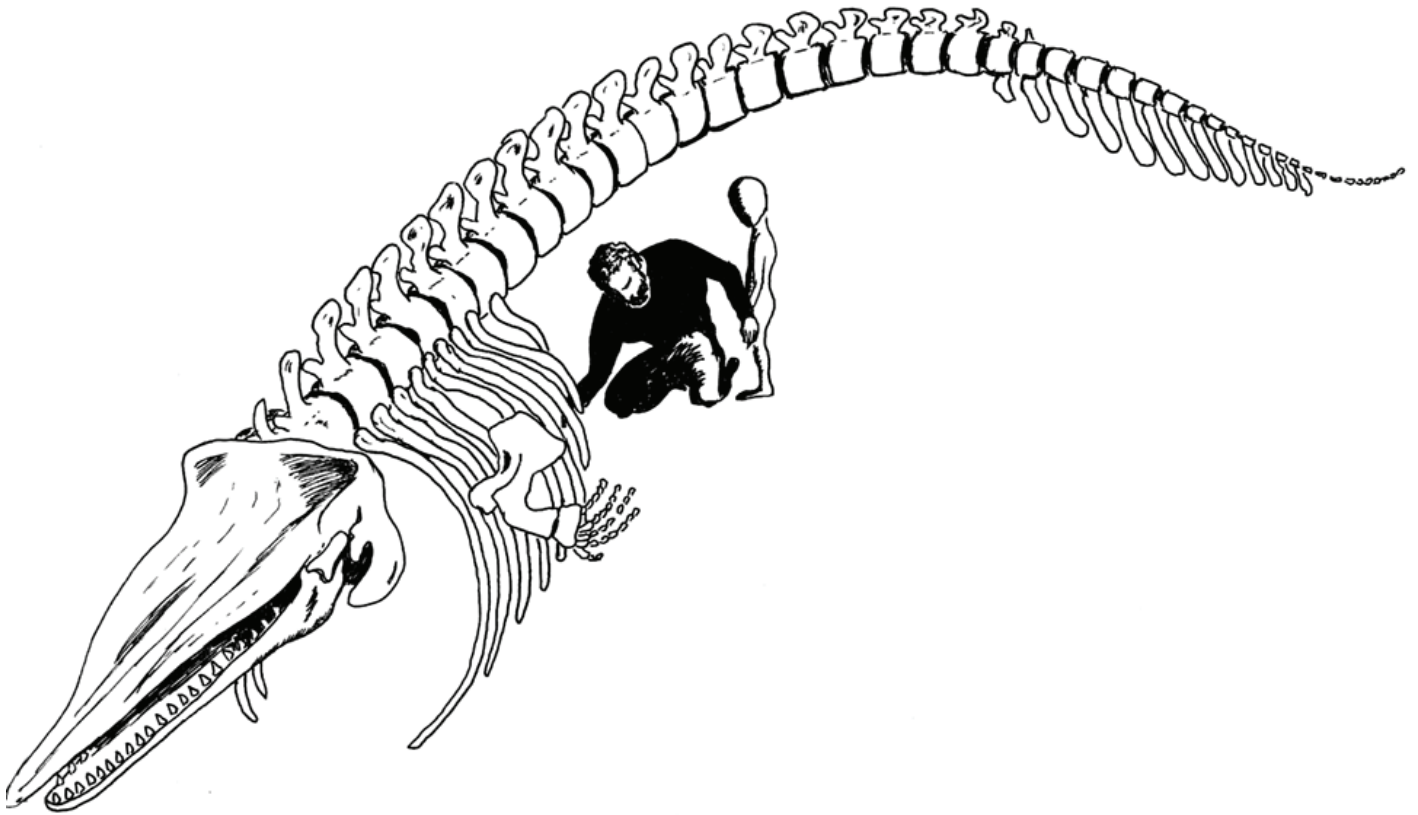
Επεισόδιο 13

Μπήκε στο λεωφορείο και αφού εκείνη τη στιγμή ήταν αλαφροϊσκιωτος- έτσι δε το λέμε; - του συνέβη κάτι αρκετά παράξενο. Αποκοιμήθηκε. Το σκαμπανέβασμα στις λακούβες φαίνεται ήταν αρκετά χαλαρωτικό ειδικά όταν δεν οδηγάς. Καταρρίπτοντας όλους τους νόμους της υπνικής νομιμότητας είδε ένα όνειρο. Τον αντιπαθητικό Ιωνά, να κρατάει τις πόρτες των πλυντηρίων του, φωνάζοντας ότι δε ξέρει πόσο ακόμη θα αντέξει. Και ξάφνου οι πόρτες άνοιξαν εκβάλλοντας άφθονο νερό σαν από καταρράκτη. Άρχισε να τρέχει, μα το τεράστιο κύμα που πια είχε μαζευτεί τον πλησίαζε. Κοίταζε τον ουρανό για κάποιο σημάδι και πράγματι παρουσιάστηκε η Έλενα πάνω στο μαγικό χαλί της να του δίνει το χέρι. Προσπαθούσε μάταια να το πιάσει. Ευτυχώς ένας οδηγός λεωφορείου τον έσωσε, προφέροντας το αινιγματικό “ξυπνάτε κύριε, φτάσαμε!”

Επεισόδιο 14

Στο γραφείο του, και λίγο καιρό πριν πάρει την μεγάλη του προαγωγή, περνούσε άφθονες ώρες, πιστεύοντας ότι καλλιεργούσε επιμελώς τη μέλλουσα οικογένεια του. Έδειχνε το θάρρος, την υπομονή και την εμπιστοσύνη των αγροτών στη φύση χωρίς πολλές αναλύσεις. Απόλυτα γλυκός με τη γυναίκα του στο τηλέφωνο, απόλυτα εξυπηρετικός στις ευγενικές απαιτήσεις του προϊσταμένου του. Καθόταν μπροστά στον υπολογιστή του και προσπαθούσε να στείλει ένα επείγον email σε έναν σημαντικό πελάτη. Το διαδίκτυο είχε από το πρωί κάποιο πρόβλημα και ήταν αδύνατο κανείς να συνδεθεί περισσότερο από μερικά δευτερόλεπτα. Ο Έρικ, παραξενεύτηκε με τη πρωτόγονη φαντασίωση του να ρίξει μπουνιά στην οθόνη. Σκεφτόταν πως είναι αδύνατον να είναι τόσο χαζή η τεχνολογία ώστε να μην καταλαβαίνει πότε είναι πραγματικά αναγκαίο να λειτουργεί. Πήρε τηλέφωνο τον σημαντικό πελάτη και του εξήγησε την αργοπορία. Ο πελάτης δεν έδειξε ικανοποιημένος με τη δικαιολογία, ίσως επειδή και εκείνος δεν είχε διαπιστώσει την αφέλεια της τεχνολογίας. Όταν έκλεισε το τηλέφωνο, ένιωσε έναν πόνο στο στομάχι. Σηκώθηκε και κατευθύνθηκε με μεγάλες προσδοκίες προς τη καφετιέρα, που δεν τον απογοήτευσε καθόλου τη συγκεκριμένη μέρα, προσφέροντάς του ζεστό καφέ.

Επεισόδιο 15

Ο πόνος στο στομάχι, τον ενοχλούσε αρκετά το τελευταίο καιρό, και σα να το ήξερε δε πήγε σε γαστρεντερολόγο αλλά σε καρδιολόγο. Οι καρδιολόγοι δεν είναι οι γιατροί της καρδιάς; Η λιπαρή ουσία που ο γιατρός άλειψε στο στήθος του Έρικ, για να του κάνει υπερηχογράφημα τον ανατρίχιασε. Αυτή η λιπαρή ουσία έμοιαζε αρκετά οικεία. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο θύμιζε τον ίδιο το πόνο που ήθελε να διαγνώσει. Ο γιατρός χαμογελαστός, του εξήγησε ότι η καρδιά του είναι μια χαρά, και ότι σύμφωνα με τη περιγραφή των συμπτωμάτων θα υπέθετε ότι πάσχει από στρες ή τέλος πάντων από κάποιο μυοσκελετικό πόνο. Βγαίνοντας από το ιατρείο μονολογούσε, “υπεροχογράφημα”, νιώθοντας υπερήφανος για τη καρδιά του. Καιρό είχε να νιώσει τόσο ανόητος. Καιρό είχε να νιώσει τόσο ευτυχισμένος.

Επεισόδιο 16

Ο Έρικ, δεν είχε αναρωτηθεί ποτέ στα σοβαρά πως ήταν σαν άνθρωπος ο πατέρας του. Γνώριζε μόνο την αγάπη του για τα ταξίδια. Και αυτή η πληροφορία ήταν αρκετά επισφαλής. Όταν έμαθε για την εγκυμοσύνη της γυναίκας του, ένα ρίγος χαράς και τρόμου τον συνεπήρε. Στη προσπάθειά του να φανταστεί το παιδί του στη κοιλιά της γυναίκας του, αποτύγχανε συστηματικά, προσπαθώντας να διώξει από το νου του την εικόνα των πλυντηρίων του καθαριστηρίου Ιωνάς. Ένας ήχος σαν βουτιά, ξανακούστηκε από το στομάχι του.

Επεισόδιο 17

Είχε γεννηθεί ο γιος του, και είχε πάρει τη προαγωγή. Η σχέση με τη γυναίκα του ήταν καλή και συχνά πυκνά βρισκόταν με τους φίλους του να πούμε τα δικά τους. Ο προϊστάμενος τον ειδοποίησε ότι σύντομα θα είχε και προσωπική γραμματέα, μιας και οι αρμοδιότητες είχαν σχεδόν διπλασιαστεί. Έλενα Δαφνοπούλου ήταν το όνομα της κατά δέκα χρόνια μικρότερης βοηθού του. Αρκετά προφανές, θα σκεφτεί κανείς. Μόνο που αν τα θαύματα δεν είναι προφανή, τότε δεν είναι θαύματα. Από τη πρώτη στιγμή που την είδε, τη κατάλαβε. Ούτε σταράκια βέβαια, ούτε γαλάζια μάτια. Είχε συνηθίσει, όμως, τις μεταμορφώσεις της. Τι να ήθελε από εκείνον; Η Έλενα Δαφνοπούλου από τη πρώτη στιγμή, του έδειξε πόσο πολύ τον θαυμάζει.

Επεισόδιο 18

Η μάνα του είχε γεράσει αρκετά. Ο πατριός του είχε κάμποσα προβλήματα υγείας. Τους επισκεπτόταν ελάχιστα αν και στο τηλέφωνο μιλούσαν τακτικά. “Θυμάσαι πόσο σου άρεσε ο Πινόκιο;” τον ρώτησε από την άλλη γραμμή η μητέρα του. “Θυμάσαι που κρυβόσουν στα παπλώματα και μου έλεγες πως βρίσκεσαι στη κοιλιά του μεγάλου ψαριού;”. Είναι ορισμένες πληροφορίες για τον εαυτό μας, που μας κάνουν να κοιταζόμαστε στο καθρέπτη με περιέργεια. Ο Έρικ, εκείνη την ημέρα, δυσκολεύτηκε

πολύ να δουλέψει. Ένωθε σαν ένα μικρό ξύλινο αγόρι.

Επεισόδιο 19

Η Έλενα Δαφνοπούλου ντυνόταν πιο προκλητικά από ποτέ. Το βλέμμα της, καρφωνόταν στα μάτια του Έρικ με επιμονή, ακόμη και εάν επρόκειτο μόνο για μια απλή ενημέρωση σχετικά με ένα λάθος τιμολόγιο. Τα τυχαία αγγίγματα της έβγαζαν σπίθες και όλοι ξέρουμε πόσο επικίνδυνες μπορεί να γίνουν για ένα ξύλινο αγόρι. Ο Έρικ ήταν αρκετά έξυπνος για να αντιληφθεί το κίνδυνο. Αρκετά αλαζόνας όμως στην πίστη του ότι μπορεί άνετα να τον ελέγξει. Αυτή άλλωστε ήταν η δουλειά του. Εκτιμητής κινδύνων, ότι στο διάολο και να σημαίνει αυτό.

Επεισόδιο 20

Οι πόνοι στο στομάχι είχαν πληθύνει, όπως και οι επισκέψεις στους γιατρούς. Η επιθεώρηση με διάφορα διαγνωστικά τεστ τελευταίας τεχνολογίας δεν έδειξαν απολύτως τίποτα. Ίσως επειδή, τα ιατρικά μηχανήματα δεν εξειδικεύονται στην ανίχνευση κητών στο εσωτερικό των ανθρώπων. Το επεισόδιο 20 θα ακουστεί κάπως παράξενο, όμως, ένα βράδυ ο Έρικ είχε μείνει μόνος του στο σπίτι επειδή η γυναίκα του και το βρέφος είχαν ταξιδέψει στους παππούδες. Εκείνο το βράδυ λοιπόν, βογκώντας από τους πόνους, έκλεισε τη τηλεόραση και τα φώτα και κάθισε σιωπηλά στο σκοτάδι. “Ποιος είναι;” ρώτησε. “Εγώ” μια φωνή απάντησε. “Και τι θέλεις;” ξαναρώτησε. “Πριν από όλα έχω ένα τεράστιο παράπονο”, είπε η φωνή, “δεν πίνεις αρκετό νερό και μου είναι κάμποσο δύσκολο να επιβιώσω εδώ μέσα”. Ο Έρικ παραξενεύτηκε αλλά περίμενε με αρκετή υπομονή να ακούσει και τα υπόλοιπα. “Μου κάνει εντύπωση που δε με θυμάσαι! Γνωριστήκαμε παλιά, όταν με είδες στη σούπα σου. Από τότε ζούμε μαζί. Το τελευταίο καιρό έχω μεγαλώσει αρκετά και καταλαβαίνεις πως είναι άβολη η συγκατοίκηση και για τους δυο μας.”

Επεισόδιο 21

Όταν κάποιος επιβεβαιωμένα γνωρίζει ότι ζει με μια φάλαινα μέσα στο σώμα του, αποκτά μια εντελώς διαφορετική οπτική των πραγμάτων. Παύει, καταρχήν, να είναι τόσο βέβαιος για τις αναμνήσεις του, αμφισβητεί περισσότερο την εγκυρότητα της ελεύθερης βούλησης και εξετάζει με περισσότερο ενδιαφέρον τις λεπτομέρειες των επισκέψεών του στη τουαλέτα. Αναπτύσσει επίσης την περίεργη φιλοσοφία πως είναι ο μοναδικός άνθρωπος στο κόσμο που το συμβαίνει κάτι τέτοιο. Ο Έρικ οδηγώντας το οικογενειακό αυτοκίνητο παρατηρούσε τις λευκές λωρίδες στο οδόστρωμα. Θα μπορούσαν να είναι λευκά δελφίνια που πηδούν, σκεφτόταν. Λίγο έλειψε και θα είχε ένα αρκετά σοβαρό ατύχημα. Είναι επικίνδυνο να οδηγείς υπό την επήρεια φαλαινών.

Επεισόδιο 22

Ο Έρικ αισθανόταν μια γλυκιά ηρεμία κρατώντας στη αγκαλιά του το μικρό του γιο. Χάζευαν έναν τηλεοπτικό σταθμό για πολύ μικρά παιδιά. Για την ακρίβεια, έναν ελέφαντα να φοράει τη νυχτική του αργά αργά και να πηγαίνει για ύπνο διανύοντας ίσα με δέκα χιλιόμετρα. Χαμένος στην νανουριστική θαλπωρή του κινούμενου σχεδίου, ήταν η πρώτη φορά που αναρωτήθηκε πως γίνεται μια φάλαινα να μιλάει.

Επεισόδιο 23

Η Έλενα Δαφνοπούλου ήταν η μόνη ευσυνείδητη υπάλληλος που είχε μείνει τόσο αργά στην δουλειά, εκτός από τον Έρικ. «Δε πειράζει», απάντησε στη προτροπή του να γυρίσει σπίτι της, «αύριο είναι αργία. Άλλωστε μαζί σου η ώρα περνάει τόσο γρήγορα.» Εκείνος ποτέ δε είχε φανταστεί ότι είχε τέτοια επίδραση στο χρόνο. Οι άνθρωποι που αποκτούν επίγνωση των υπερδυνάμεών τους αποκτούν στεγνό στόμα. Έτσι λοιπόν ο Έρικ ήπια μια γουλιά νερό και χαμογέλασε. Το ίδιο βράδυ στο αδυνατούσε να κοιμηθεί. Στριφογύριζε σαν τα πλυντήρια του Ιωνά. Η γυναίκα του ξύπνησε και τον ρώτησε τι συμβαίνει. «Είμαι στρεσαρισμένος με τη δουλειά», της ψιθύρισε. «Ξέχνα τη δουλειά...

προσπάθησε να σκεφτείς κάτι όμορφο» τον συμβούλευσε εκείνη, αλλάζοντας πλευρό. «Μα αυτό είναι το πρόβλημα» θέλησε να πει ο Έρικ, αλλά ευτυχώς δε μίλησε.

Επεισόδιο 24

Να τι έμαθε ο Έρικ στο διαδίκτυο για τις φάλαινες: Είναι κητώδη θηλαστικά που ζουν στη θάλασσα. Αποτελούνται από τις Φαλαινίδες, τις Φαλαινοπτερίδες και τις Φυσητηρίδες. Όπως όλα τα θηλαστικά αναπνέουν αέρα μέσα στα πνευμόνια τους, ταΐζουν με γάλα τα μικρά τους, και έχουν τριχοφυΐα αν και ελάχιστη. Η διατροφή τους ποικίλει, από πλαγκτόν μέχρι άλλα μεγάλα θαλάσσια θηλαστικά, ανάλογα με την συγκεκριμένη οικογένεια στην οποία ανήκουν. Πολλά είδη ταξιδεύουν τεράστιες αποστάσεις για αναπαραγωγικούς λόγους, είτε μοναχικά, είτε σε αγέλες. Θεωρούνται απόγονοι ζώων που ζούσαν στη στεριά και επέστρεψαν στη θάλασσα. Σε κάποιους αρχαίους πολιτισμούς οι φάλαινες πιστευόταν ότι είναι ιερές και ότι πάνω τους στηριζόταν ο κόσμος ενώ άλλοι πολιτισμοί τις έβλεπαν σαν πηγή καταστροφών ή αιμοβόρα τέρατα. Για τον χριστιανισμό η φάλαινα ήταν ένα αρκετά αμφίσημο ον. Από τη μία η κοιλιά τους θεωρούνταν ως αναπαράσταση της κόλασης, αντίθετα με την ιστορία του Ιωνά όπου η φάλαινα ήταν σύμμαχος του θεού. Έτσι μέχρι και σήμερα θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι η φάλαινα είναι σύμβολο καθόδου στα βάθη της ψυχής και αναγέννησης. Ο Έρικ έμαθε και άλλα πράγματα για τις φάλαινες που δεν χωράνε στη μικρή αυτή εξιστόρηση.

Επεισόδιο 25

Τη Κυριακή, συνήθως, δεν είχε καμιά ενόχληση από τη δουλειά του και όταν είδε εκείνη την ημέρα μια κλήση της Έλενας Δαφνοπούλου ανησύχησε. Όταν απάντησε, εκείνη έκλαιγε. Ζητούσε επίμονα να συναντηθούν, γιατί έλεγε ότι δεν είχε κανέναν άλλο τόσο κοντινό άνθρωπο που να εμπιστεύεται. Ο Έρικ ήταν απόλυτα ειλικρινής, ίσως λίγο γενικόλογος, όταν εξήγησε στη γυναίκα του ότι πρέπει να φύγει γιατί κάτι προέκυψε με την εταιρεία. Συναντήθηκαν στο σπίτι της. Όταν τον υποδέχτηκε με ένα

σχεδόν διάφανο νυχτικό, δεν αμφισβήτησε καθόλου ότι πράγματι το τηλεφώνημα της βοηθού του, αφορούσε κάτι εξαιρετικά επείγον. Τι πόνο είχαν τα λόγια της όταν του κρατούσε το χέρι και εξηγούσε πόσο μόνη και δυστυχισμένη ήταν! Του ζήτησε να τη πάρει μια αγκαλιά. Τον χάιδευε στα μαλλιά λέγοντας του ευχαριστώ. Της ψιθύρισε ότι έπρεπε να φύγει, γιατί τον περίμενε ο γιος του. Όταν βγήκε στο δρόμο ο Έρικ ήταν τόσο κουρασμένος, λες και μόλις είχε αποπερατώσει μια χολιγουντιανή απόδραση. Στο σπίτι του ήταν νευρικός. Καθόλου δε του άρεσε που η γυναίκα του έχωνε τη μύτη της στα επαγγελματικά του.

Επεισόδιο 26

Ο Έρικ ένωσε μια παράξενη παρόρμηση να γράψει ένα ποίημα: «Σε βλέπω να στέκεσαι απέναντι/ με το στήθος σου ελεύθερο από αγωνίες και ρούχα/ στο ένα χέρι σου τυλιγμένο ένα φίδι/ στο άλλο με τα μακριά δάκτυλα σου, κρατάς ένα φάρμακο/ να' ναι άραγε αντίδοτο για το δηλητήριο του φιδιού/ ή φαρμάκι που ξεγελά τους δειλούς σε θάνατο;/ Σε ξέρω τόσα χρόνια μα ποτέ δε μου μίλησες/ και τώρα έρχεσαι εδώ γονατιστή και ικετεύεις./ Μάγισσα είσαι ή η καλή νεράιδα;/ Πεταλούδα ή σκορπιός;». Όταν διάβασε όσα έγραψε, που με δυσκολία κανείς θα καταλάβαινε στα αμφιθυμικά να κρυφτούν ή να φανερωθούν ορنيθοσκαλίσματα του, αποφάσισε ότι δεν έχει τη στόφα του ποιητή. Έσκισε τελετουργικά και πέταξε στο πλαστικό καλαθάκι σκουπιδιών το έργο του, τραγουδώντας «πεταλούδα και σκορπιός».

Επεισόδιο 27

Το θέμα του επίμονου φλερτ- μη κρυβόμαστε πίσω από το δάκτυλό μας- της Έλενας Δαφνοπούλου προς τον Έρικ είχε γίνει πηγή πολλών σκέψεων, ονειροπολήσεων και σωματικών ερεθισμών. Μάλιστα είχε καταφέρει όχι μόνο το ξεθώριασμα της ανακάλυψης της εσωτερικής του φάλαινας αλλά να θεραπεύσει και τους πόνους του. Ήθελε σε κάποιον να μιλήσει για το βάσανο του αλλά πραγματικά δυσκολευόταν να σκεφτεί κάποιον που θα μπορούσε να του εμπιστευτεί κάτι τέτοιο. Μια μέρα πήρε ρεπό από τη δουλειά και ταξίδεψε κάμποσα χιλιόμετρα προς το σπίτι της μάνας του. Εκείνη παραξενεύτηκε όταν της ζήτησε να μιλήσει μόνος του με τον πατριό του. Με σκυμμένο κεφάλι του εξήγησε τα πάντα σχετικά με το πρόβλημα «Έλενα Δαφνοπούλου». Ο πατριός του καταλάβαινε ότι έπρεπε να επιστρατεύσει πολύ σοφία για να δώσει μια απάντηση της προκοπής. «Γιε μου», του είπε, «ήρθες να συμβουλευτείς τον λάθος άνθρωπο. Κάποιον που δεν έκανε ποτέ τίποτα λάθος. Άρα αν σου πω προχώρα το, ίσως θα είναι εξαιτίας γεροντικού αναθεωρητισμού, αν σου πω κοίτα την οικογένεια σου ίσως θα είναι εξαιτίας της δειλίας μου. Μόνο ένα μπορώ να σου πω τελικά. Στο δρόμο της επιστροφής θα συναντήσεις το καταπληκτικό ζαχαροπλαστείο Ιάσονας. Σταμάτα, παράγγειλε τη πάστα νούμερο τρία και καθώς θα τη τρως σκέψου το δίλημμα σου.» Ο

Έρικ έτσι έκανε. Αν και τρώγοντας τη πάστα είχε ανακουφιστεί από τη βιασύνη να λύσει το γρίφο που τον τυραννούσε το βράδυ είχε ξεγυρισμένους πόνους στο στομάχι.

Επεισόδιο 28

Στα δεύτερα γενέθλια του γιου του, ένα φιλικό ζευγάρι έφερε για δώρο ένα σετ με τρεις πάνινες καλαίσθητες φιγούρες του Πινόκιο, του Τζεπέτο και του Γρύλλου. Ο γιος του έδειχνε μεγάλη αδιαφορία προς τον Τζεπέτο και έτσι ο Έρικ αποφάσισε να περνάει περισσότερο χρόνο μαζί του.

Επεισόδιο 29

Η επανεμφάνιση των πόνων, το βράδυ που ο Έρικ είχε ζητήσει τη συμβουλή του πατριού του, έφεραν ξανά στο φως το ζήτημα της φάλαινας. Σκεφτόταν ότι μάλλον έπρεπε με κάποιο τρόπο να τη ξεφορτωθεί. Μήπως ήταν καλή ιδέα ο εμετός; Δεν ήξερε με σιγουριά αν η φάλαινα κατοικούσε μόνιμα στο στομάχι ή σουλάτσαρε γενικώς και σε άλλα όργανα. Αποφάσισε πως όταν η γυναίκα και ο γιος του θα πήγαιναν διακοπές(ξεκινούσαν μια βδομάδα πριν την άδεια του Έρικ), θα έμενε σπίτι και θα την ξέρναγε την άτιμη. Τρεις νύχτες πάλευε ιδρώνοντας και νιώθοντας το λαιμό του να διαλύεται. Κόντεψε δύο φορές να λιποθυμήσει από την εξάντληση. Τίποτα.

Επεισόδιο 30

Τη τέταρτη νύχτα και ενώ ο Έρικ είχε παραιτηθεί από τη προσπάθεια αποφαλαίνωσης (ενδιαφέρουσα λέξη ε;), τηλεφώνησε στην Έλενα Δαφνοπούλου να πάνε μαζί για ένα ποτό. Φυσικά εκείνη ήταν αρκετά πρόθυμη να τον συνοδεύσει. Φρόντισε να τον ενημερώσει βέβαια ότι είχε κανονίσει με τις φίλες της, αλλά για τον Έρικ θα τα ακύρωνε όλα. Στο σημείο συνάντησης μόλις τον είδε, σχεδόν κρεμάστηκε πάνω του. Το θεωρητικά φιλικό φιλί της, ήταν ελάχιστα δίπλα από το κέντρο του στόματός

του. Γελούσαν, έπιναν, περνούσαν υπέροχα. Ήταν μια γιορτή της άνοιξης που η γονιμοποίηση συμβαίνει και μόνο με τη διασταύρωση των βλεμμάτων. Λίγο πριν φύγουν, μάλλον όχι για διαφορετικούς προορισμούς ένα χέρι γράπωσε ενοχλητικά τον ώμο, του Έρικ. Ήταν ο παλιόφίλος του. Ο αντιπαθητικός γέρος από το καθαριστήριο Ιωνάς. «Μη μου πεις πως δε με θυμάσαι;» του είπε εμφανώς μεθυσμένος, «ε λοιπόν δε φαντάστηκα ότι θα έχεις τόσο μικρή και όμορφη γυναίκα. Να ζήσετε δεσποινίς. Με τον άντρα σας ήμασταν γείτονες στο παρελθόν. Εξαιρετικό παιδί.» Μια τέτοια παρέμβαση ήταν αρκετή για να σταματήσει πρόωρα η γιορτή της άνοιξης. Ο Έρικ αποχαιρέτησε την Έλενα Δαφνοπούλου, παρότι εκείνη του ζήτησε να ανέβουν σπίτι της για ένα ποτό ακόμη. Εκείνος, δικαιολογήθηκε για την άρνηση του, προτάσσοντας έναν φανταστικό πόνο στο στομάχι.

Επεισόδιο 31

Την επόμενη μέρα στη δουλειά η Έλενα Δαφνοπούλου ήταν κακόκεφη και αρκετά απότομη όταν απευθυνόταν στον Έρικ. Εκείνος απέφευγε να αναφέρει το παραμικρό σχετικά με το προηγούμενο βράδυ. Σε λίγο θα ξεκινούσαν οι άδειες. Προς το τέλος του ωραρίου, η Έλενα Δαφνοπούλου μαλάκωσε κάπως και τον ρώτησε αν ήθελε να βρεθούν το βράδυ.

Επεισόδιο 32

Στις έξι και μισή το απόγευμα, ο Έρικ ήταν μόνος σπίτι του και απλωνόταν στο καινούριο καναπέ του βλέποντας τηλεόραση. «Μη νομίζεις ότι δε κατάλαβα τι προσπάθησες να κάνεις!» του είπε η φάλαινα που δε συνήθιζε ποτέ να μιλάει πρώτη. Ο Έρικ ανασηκώθηκε γιατί δεν ήξερε αν τα κήτη είναι ευαίσθητα σε ζητήματα ευπρέπειας. Η φάλαινα συνέχισε: «Πως νομίζεις ότι μπορείς να ξεφορτωθείς κάτι που είναι δικό σου;» Ο Έρικ μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν έβλεπε με αυτό το τρόπο τη σχέση τους. Η φάλαινα είχε πάρει φόρα: «Να ήξερες πόσα έχω καταπιεί εγώ για εσένα. Τι θα συνέβαινε αν χωρίς τη σύμφωνη γνώμη σου τα άδειαζα; Πόσο εύκολη θα γινόταν η ζωή σου τότε;

Περίμενα υπομονετικά χωμένη εδώ μέσα, ενώ εσύ για λίγους πόνους παραπάνω μου κήρυξες πόλεμο.» Ύστερα σιώπησε αφήνοντάς τον κάμποση ώρα να κοιτάζει το κενό.

Επεισόδιο 33

Ο Έρικ, προφανώς, είχε κατατρομοκρατηθεί από τη κακή διάθεση της Έλενας Δαφνοπούλου και στη πρόταση της να βρεθούν το βράδυ, συμφώνησε παρότι θα ήθελε να κερδίσει χρόνο. Ένωθε σπασμένος σε τρία κομμάτια. Ένα, που τον προέτρεπε να ζησει μια ακίνδυνη περιπετειούλα, ένα άλλο που τον συμβούλευε να αντισταθεί στο τραγούδι των σειρήνων και ένα τρίτο που αναρωτιόταν τι ακριβώς εννοούσε η φάλαινα. Κατεβαίνοντας τις σκάλες του σπιτιού του έκανε την εντυπωσιακή διαπίστωση ότι κανείς νιώθει καλύτερα όταν είναι σπασμένος σε τρία κομμάτια παρά σε δύο.

Επεισόδιο 34

Στο ραντεβού η Έλενα Δαφνοπούλου, είχε χάσει λίγη από τη λάμψη της. Ήταν κουρασμένη και μπήκε κατευθείαν στο ψητό: «Γιατί παίζεις μαζί μου; Δεν έχεις καταλάβει πόσο σε θέλω;» Ο Έρικ εξέπληξε τον εαυτό του όταν με αρκετό θυμό της απάντησε: «δεν έχεις καταλάβει ότι είμαι παντρεμένος και έχω ένα παιδάκι;» Η Έλενα Δαφνοπούλου χαμογέλασε όπως οι άνθρωποι που μόλις έχουν καταπιεί μια καμήλα. «Δε θέλω να σε παντρευτώ, φίλε μου, αλλά ακόμη και έτσι, σου δίνω χρόνο να σκεφτείς εμάς στις διακοπές σου και όταν επιστρέψεις θα ήθελα να είσαι πιο αποφασισμένος». Ύστερα σηκώθηκε και έφυγε, αφού του έδωσε ένα φιλί στο στόμα. Ο Έρικ, ένιωσε κάτι ανάμεσα σε ανακούφιση και απογοήτευση. Εκείνο το «φίλε μου» ήταν σα χαστούκι της γεροντοκόρης πραγματικότητας στην ονειροπαρμένη ανιψιά της.

Επεισόδιο 35

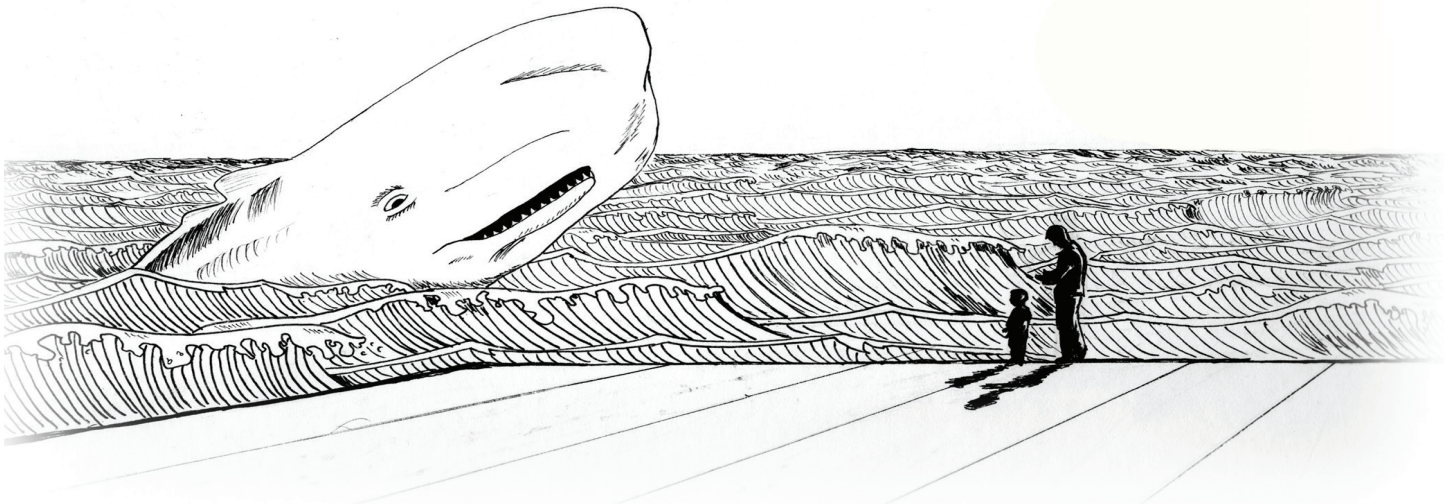
Στο δρόμο για το σπίτι ο Έρικ μια μιλούσε στην Έλενα Δαφνοπούλου, μια στη φάλαινα. Περισσότερο βρισιές εκτόξευε απέναντι στις πολύ απαιτητικές φίλες του.

Βέβαια, ανεξάρτητα από την ηρωική επανάσταση του(έστω και λεκτική) ενάντια τους, καταλάβαινε πως απευθυνόταν στον ίδιο του τον εαυτό. Πιστέψτε με, είναι πολύ τρομακτική η διαπίστωση για έναν άντρα, στην ηλικία του Έρικ, επιτυχημένο στη δουλειά του, παντρεμένο και πατέρα, ότι για να κατακτήσει μια σχετική ισορροπία θα πρέπει να συμπλιωθεί με τις παιδικές του μπουκιές και τους εφηβικούς ανεκπλήρωτους έρωτες.

Επεισόδιο 36

Στις διακοπές ο Έρικ, κατάφερε να ξεκουραστεί αρκετά. Ούτε πόνοι, ούτε διλλήματα, ούτε αντιπαθητικοί ιδιοκτήτες καθαριστηρίων. Ο γιος του, του ξανάμαθε να παίζει. Βουτούσαν στη θάλασσα μαζί να βρούνε θησαυρούς. Του εκμυστηρεύτηκε επίσης ο μικρός, πως είδε με σιγουριά ένα τεράστιο, μεγαλύτερο από το ξενοδοχείο που έμεναν, ψάρι να κολυμπά λίγα μέτρα δίπλα τους. Ο Έρικ πήρε μια φοβερή επιβεβαίωση για την εγκυρότητα των εμπειριών του. Και την ανταπέδωσε.

Επεισόδιο 37

Μια εβδομάδα ήδη πίσω στη δουλειά και τίποτα δεν είχε αναφερθεί ανάμεσα στον Έρικ και τη βοηθό του Έλενα Δαφνοπούλου, σχετικά με την εκκρεμότητα που είχαν αφήσει λίγο καιρό πριν. Εκείνη ήταν τόσο γλυκιά και τον κοίταζε με τόσο θαυμασμό όπου θα έλεγε κανείς ότι είχε γυρίσει ο χρόνος πίσω, στην αρχή της γνωριμίας τους. Ο Έρικ αναρωτιόταν αν αυτό που έβλεπε ήταν κάποιου είδους παγίδα ή ξόρκι. Παρασκευή, τέσσερις παρά τέταρτο ήταν όταν η Έλενα Δαφνοπούλου του άφησε ένα σημείωμα που έγραφε: «Βρες έναν τρόπο να έλθεις σπίτι μου στις 9, θα είμαι ολόγυμνη». Ο Έρικ ένιωσε να ζαλίζεται από την επιθυμία να πάει. Ήξερε πως είναι η ώρα να συμβουλευτεί τη φάλαινα. Κλείδωσε τη πόρτα του γραφείου, έκλεισε τα μάτια και της εξέθεσε το πρόβλημα με όσες περισσότερες λεπτομέρειες μπορούσε. Ακούστηκε ένας ήχος σαν βουτιά. Μετά από λίγη ώρα η φάλαινα αποφάνθηκε: «Ζήσε το». Ο Έρικ γούρλωσε τα μάτια: «Μα είναι το σωστό;». Η φάλαινα με πραγματική απορία απάντησε με ερώτηση: «Ποιο;». Εκείνος είπε: «Να πάω να συναντήσω τη βοηθό μου σπίτι της». Και η φάλαινα αποκρίθηκε με τα επόμενα λόγια: «Μα εγώ δε σου είπα απαραίτητα αυτό. Ζήσε το είπα, είτε πρόκειται για τη αισθησιακή σου αναζήτηση, είτε πρόκειται για την απογοήτευση του να μη το κάνεις.» Ο Έρικ κούνησε το κεφάλι, καθώς δεν είχε ποτέ φανταστεί πως κανείς μπορεί να ζησει συνειδητά την απογοήτευση.

Επεισόδιο 38

Ο Έρικ, το ίδιο βράδυ ανακάλυψε πως έχει μια αξιοπρόσεκτη ικανότητα, όχι μόνο να επινοεί ψέμματα αλλά και να τα λέει. Η γυναίκα του και ο γιος του δεν είχαν κανένα λόγο να αμφισβητήσουν τη νυχτερινή τηλεδιάσκεψη με στελέχη της εταιρείας από τα περίφημα κεντρικά. Ήταν και η διαφορά της ώρας στη μέση. Με κάμποση αυτοπεποίθηση ότι θα έλυσε το γρίφο Έλενα Δαφνοπούλου, έφτασε στη πόρτα της και χτύπησε το κουδούνι. Καμιά απάντηση. Κοίταξε την ώρα. Ήταν εννέα και τέταρτο. Ξαναχτύπησε. Τίποτα. Έκανε μια βόλτα και γύρισε μετά από λίγο. Καμιά απάντηση. Είχε πάει ήδη δέκα. Την πήρε τηλέφωνο και ήταν κλειστό. Μπήκε στο αυτοκίνητο. Το έβαλε μπρος. Ένα γέλιο ακούστηκε από τα βάθη των σωθικών του. Έκανε ατελείωτους, χωρίς

νόημα κύκλους στη πόλη. Δε μπορούσε να γυρίσει σπίτι. Τι θα έλεγε; Ότι δεν έγινε τελικά η συνάντηση; Πως ήταν δυνατό να εκθέσει, μια τόσο σημαντική εταιρία;

Επεισόδιο 39

Έκανε βόλτα με τον γιο του στη πλατεία της γειτονιάς του. Ο μικρός ήθελε μαλλί της γριάς. Πήραν και οι δύο. Ο Έρικ παρατήρησε ότι τα φτιάχνουν πολύ ρεαλιστικά. Τα φτιάχνουν ροζ, ακριβώς όπως και οι πολυδιαφημισμένες βαφές. Ένωσε ότι γίνεται μελό, όταν συλλογίστηκε πως ο γιος του και όλα τα μικρά παιδιά δε θα έχουν γιαγιάδες με λευκά μαλλιά. Κουβέντιαζαν οι δυο τους για τα περιστέρια που πετούν σε αντίθεση με τους ανθρώπους, για το πως αναπνέουν τα ψάρια μέσα στη θάλασσα και για άλλα τέτοια πολύ σημαντικά φιλοσοφικά ερωτήματα. Όταν ο μικρός έφτασε κοντά σε μια τραμπάλα, του ζήτησε να παίξουν. Ο Έρικ δικαιολόγησε την άρνηση του, εξηγώντας κάτι για τη διαφορά του βάρους. Ο γιος του μίλησε σοφά: “Μα για να ανέβω εγώ, θα πρέπει να κατέβεις εσύ”. Πόσοι μπαμπάδες είναι αλλεργικοί στη τραμπάλα...

Επεισόδιο 40

Ήταν Δευτέρα όταν ο Έρικ, έκανε ένα πολύ σοβαρό λάθος στη δουλειά του. Ο διευθυντής του παρότι προσπαθούσε να διατηρήσει τη ψυχραιμία του, δεν έπαυε να είναι επικριτικός όπως ένα μαχαίρι στο βούτυρο που δεν χρειάζεται να είναι πολύ ακονισμένο. Το εκδικητικό χαμόγελο της Έλενας Δαφνοπούλου ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Έφυγε μισή ώρα νωρίτερα από το γραφείο. Περπατούσε σα χαμένος, ψάχνοντας που έχει παρκάρει το αυτοκίνητο. Τρεις φορές έκανε το κύκλο του τετραγώνου μόνο και μόνο για να ανακαλύψει ότι όλη αυτή την ώρα ήταν στη συνηθισμένη του θέση. Τελικά, έφυγε, όπως και οι υπόλοιποι συνάδελφοι του, στην ώρα του.

Επεισόδιο 41

Η διπλή προδοσία της Έλενας Δαφνοπούλου του στοίχισε πολύ. Αν και κατά περιόδους είχε τις αμφιβολίες του, τώρα πια γνώριζε με σιγουριά ότι εκείνη ήταν ένα πλάσμα που επανεμφανιζόταν τόσο συχνά στη ζωή του για κάποιον σημαντικό λόγο. Απλά δεν γνώριζε αν ερχόταν προκειμένου να επανορθώσει για τις φορές που τον είχε εγκαταλείψει ή για να φέρει μια καταστροφή. Στις πολύωρες αντιδικίες τους, η φάλαινα δυσκολευόταν να καταλάβει, γιατί το ένα ενδεχόμενο απέκλειε το άλλο. Ο Έρικ, καιγόταν να κατανοήσει την αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά αυτής της νεαρής μάγισσας και έτσι εκείνη την ημέρα της ζήτησε να μείνει λίγο παραπάνω στο γραφείο για να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς τους. Η Έλενα Δαφνοπούλου δεν είχε πολλά να πει στη συγκεκριμένη συνάντηση. Στην πρώτη ερώτηση του γιατί έλειπε από το σπίτι της στο ραντεβού τους, του είπε απλά πως δεν περίμενε ότι ο Έρικ θα πήγαινε ενώ στη δεύτερη διέψευσε κατηγορηματικά ότι χάρηκε με το σοβαρό του λάθος. Η τρίτη ερώτηση ήταν: γιατί τον πολιορκεί τόσο στενά, αφού ξέρει πως είναι παντρεμένος. Εκείνη χαμογέλασε και του είπε να μη κάνει σα παιδί και πως εκείνος τη πολιορκούσε. Η φάλαινα απολάμβανε αυτόν το ανόητο διάλογο. Όταν έμειναν οι δυο τους και επειδή είχε ακόμη παιχνιδιάρικη διάθεση, επιδόθηκε στο να κάνει τσουλήθρα στον οισοφάγο του, προσφέροντας του μια πρώτης τάξεως αναγούλα.

Επεισόδιο 42

Εκείνη την ημέρα δεν είχε πολύ δουλειά στο γραφείο και μίλησε πρώτος στη φάλαινα, χωρίς να τον ερεθίσει κάποιο σημάδι της. “Πως είναι εκεί μέσα;”. “Σκοτεινά” του απάντησε, αλλά επειδή κατάλαβε πως ο Έρικ απογοητεύτηκε από την απάντηση, σκέφτηκε να μη τον ταλαιπωρήσει και έτσι του μίλησε με ειλικρίνεια. “Εγώ είμαι από εκείνες τις φάλαινες που έχουν καλύτερη ακοή παρά όραση. Άλλωστε για σκέψου, τι να την κάνω την όραση εδώ μέσα; Προσανατολίζομαι από δύο βασικούς ήχους. Έναν υγρό και μακρόσυρτο που εσείς οι άνθρωποι αποκαλείτε κλάμα και έναν βροντερό και σχετικά οξύ που τον λέτε θυμό. Στο πρώτο ταξιδεύω προς τα πάνω και στο δεύτερο προς τα κάτω. Πάντως, αν εξαιρέσεις το μέγεθος μου και τις περιόδους ξηρασίας, είμαι

πολύ ευχαριστημένη από τη φιλοξενία.” Ήταν η πρώτη φορά που ο Έρικ υποπτεύθηκε πως ενώ έχει μια θαυμάσια όραση, αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα με την ακοή του. Ήταν το πρώτο βράδυ που όταν ξάπλωσε ούτε αγχώθηκε, ούτε άλλαξε πλευρό, ακούγοντας τους παλμούς του.

Επεισόδιο 43

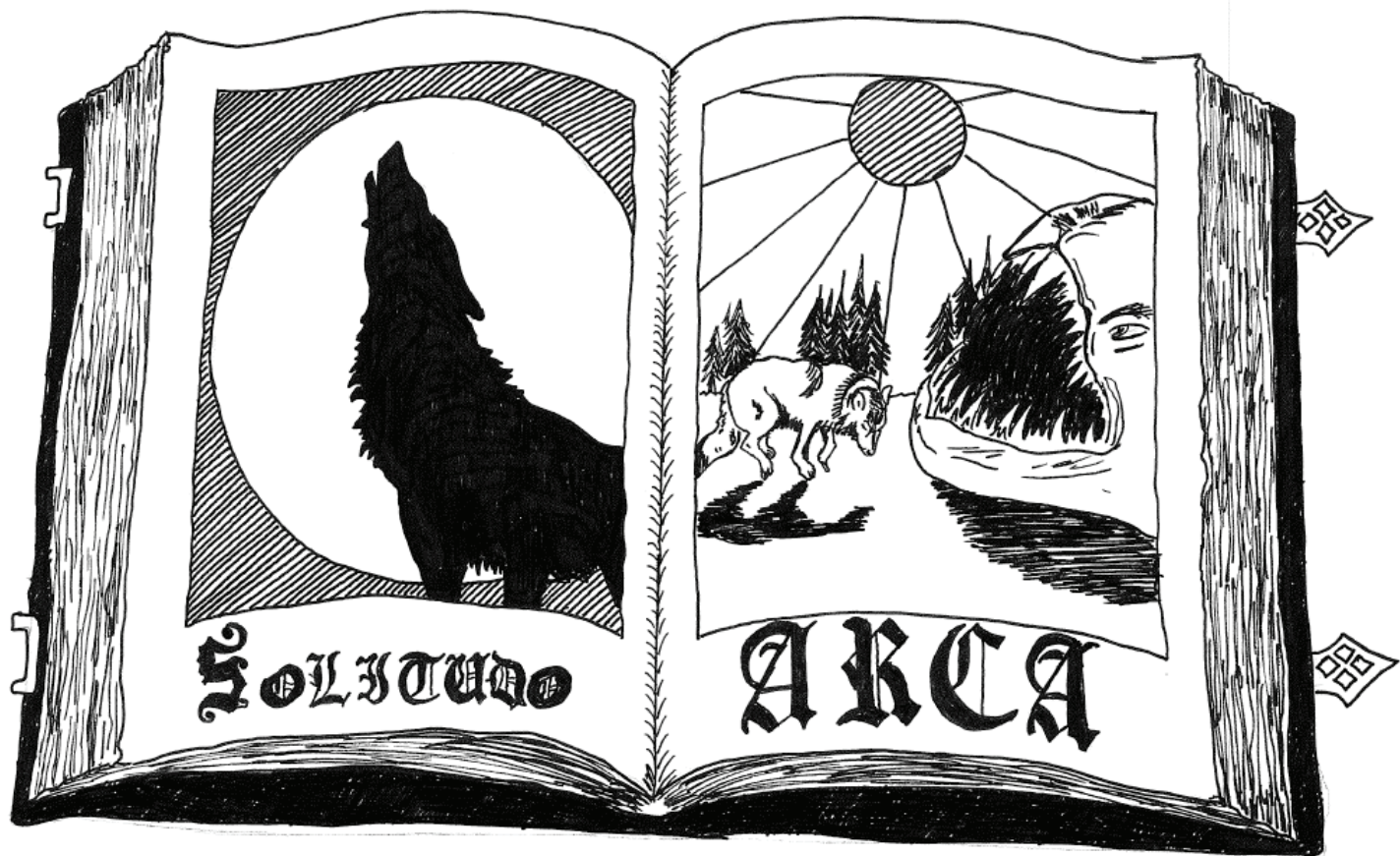
Ένα πρωί που ξυριζόταν, ο Έρικ κοίταξε τον εαυτό του στον καθρέπτη. Θα πεις κανείς πως κάθε φορά που ξυριζόταν συνέβαινε αυτό. Όμως εκείνο το πρωί ήταν διαφορετικό. Όλοι συνήθιζαν να μιλούν για τη φοβερή ομοιότητα που είχε με το γιο του. Και θα μπορούσε κανείς, πράγματι με μια απλή ματιά, να παρατηρήσει κάτι τέτοιο. Συγκρίνοντας όμως το βλέμμα του με αυτό του παιδιού του ήταν ξεκάθαρο πως η αλήθεια αυτή ήταν μισή. Ο μικρός είχε χωρίς αμφιβολία τα μάτια της μητέρας του. Είναι περίεργες οι στιγμές εκείνες που κανείς δίνει τη βαρύτητα των λέξεων, σε ιδέες που για κάμποσο καιρό έχουν την ελαφρότητα του ανέμου. Και η ιδέα που φυσούσε τα πανιά της ψυχής του, δίνοντας πορεία στην οικογενειακή του ζωή ήταν πως ο γιος του ήταν μόνο δικός του. Λες και εκείνος τον γέννησε. Λες και η γυναίκα του είχε μια συγκυριακή συμμετοχή- κάτι σαν γκουβερνάντα. Ο Έρικ κατάλαβε τη γελοιοότητα της σκέψης του αλλά και τη σοβαρότητα της διαπίστωσης πως δεν ήξερε να μοιράζεται. Αυτός που σχεδόν μια ζωή μοιραζόταν με μια φάλαйна το σώμα του.

Επεισόδιο 44

Φτάνοντας στην είσοδο της εταιρίας, είδε την Έλενα Δαφνοπούλου να του γνέφει να βιαστεί κρατώντας ανοικτή τη πόρτα του ασανσέρ. Μπήκε μέσα και εκείνη αμέσως τον αγκάλιασε. Της είπε πως πάτησε το κουμπί για λάθος όροφο, αλλά παραδομένη πάνω του, ούτε που ασχολήθηκε με τη μουρμούρα του. Φτάσανε στον τελευταίο όροφο που είναι το γραφείο των ιδιοκτητών. Τον πήρε από το χέρι και κατευθύνθηκαν προς την έξοδο κινδύνου. Μπήκαν σε έναν χώρο που ο Έρικ δεν είχε ξαναμπεί. Είχε σκαλιστά ξύλινα έπιπλα, κάδρα με μεσαιωνικούς χάρτες και πολλά κηροπήγια αναμμένα διότι οι

κουρτίνες ήταν κλειστές. Στο κέντρο του δωματίου υπήρχε ένα αναλόγιο με ένα μεγάλο βιβλίο. Διάβασε το εξώφυλλο: “Το Βιβλίο Των Νεκρών- Αναθεωρημένη Έκδοση”. Τα φύλλα ήταν κιτρινωπά και ήθελαν μεγάλη προσοχή στο γύρισμα για να μη σκιστούν. Στη πρώτη σελίδα είχε τη ζωγραφιά ενός λύκου να ουρλιάζει. Μια λέξη γραμμένη από κάτω: Μοναξιά. Στην επόμενη σελίδα ο λύκος με σκυμμένο το κεφάλι σαν από σεβασμό κατευθυνόταν στο ανοικτό στόμα ενός μεγάλου τέρατος. Μια λέξη γραμμένη από κάτω: Κιβωτός. Στη τρίτη σελίδα δύο πιγκουίνοι περπατούσαν σε ένα απέραντο λευκό τοπίο. Στο κάτω μέρος είχε μια δυσανάγνωστη φράση. Με λίγη προσπάθεια τα κατάφερε: “Όταν οι πλημμύρες γίνουν πάγοι, και με τα φτερά σου δε πετάς, τουλάχιστον φρόντισε, με αυτά να αγκαλιάζεις.” Τι σημασία έχει αν το επεισόδιο 44 είναι πραγματικό γεγονός, όνειρο, ή άλλη μια παράξενη εξιστόρηση της φάλαινας;

Επεισόδιο 45

Όταν η γυναίκα του, ρώτησε τον Έρικ, αν συμφωνούσε να υιοθετήσουν ένα σκύλο, εκείνος αμέσως και με μεγάλη προθυμία είπε ναι. Η γυναίκα του κατά πάσα πιθανότητα ένιωσε τη μικρή απογοήτευση που βιώνει κανείς όταν ενώ παίρνει αυτό που θέλει, χάνει την ευκαιρία να πείσει τον άλλο. Ο Έρικ της χαμογελούσε καθώς εκείνη προσπαθούσε να κρύψει την έκπληξη της. Ήθελε πολύ να της πει: «Θέλω να σε μάθω», όμως ήταν αρκετά έξυπνος για να καταλάβει πόσο προσβλητική είναι μερικές φορές η αλήθεια.

Επεισόδιο 46

Η αιφνίδια παραίτηση της Έλενας Δαφνοπούλου, έκανε τον Έρικ να νιώσει φοβερές ενοχές. Όσο και να του εξηγούσε πως η απόφαση της δεν είχε καμιά σχέση με τη μεταξύ τους υπόθεση, εκείνος δυσπιστούσε και προσπαθούσε να τη μεταπείσει. Δεν κατάφερε. Συμφώνησαν, όμως να βρεθούν τη νύχτα της τελευταίας της μέρας στην εταιρεία. Πήγε στο σπίτι της. Τον υποδέχτηκε με μια αγκαλιά. Κάθισαν στον στενό καναπέ. Τα σώματα τους έβγαζαν ηλεκτρισμό. Του είπε πως είναι έγκυος. Για μερικά δευτερόλεπτα ο Έρικ ένιωσε την ανάσα του να κόβεται. Επανήλθε γρήγορα στη πραγματικότητα και της χάιδεψε τα μαλλιά. Τη ρώτησε αν είναι ευτυχισμένη. Θα ήταν πολύ αδιάκριτο να μάθουμε την απάντησή της. Έτσι και όπως κάθε φορά η Έλενα Δαφνοπούλου χάθηκε γρήγορα πάνω στο μαγικό χαλί της. Την επόμενη ημέρα, συστήθηκε με την καινούρια βοηθό του. Συμφώνησαν με τη φάλαινα και τον διευθυντή του, πως είναι μια εξαιρετική κοπέλα με καλές επαγγελματικές προοπτικές.

Επεισόδιο 47

Ο πόνος είναι αλήθεια πως τις τελευταίες μέρες είχε γίνει αβάσταχτος. Ο Έρικ είχε απογοητευτεί όπου η συμφιλίωση με το εσωτερικό του κήτος, δεν είχε φέρει την ανακούφιση που περίμενε. Προσπαθούσε να της μιλήσει αλλά δεν έπαιρνε για

κάμποσο καιρό καμιά απάντηση. Τον διαόλιζε η παραξενιά της. Η γυναίκα του επέμενε να πάει στο γιατρό. Μάλιστα, του πρότεινε κάποιον με καλές συστάσεις, που τύχαινε να έχει το ιατρείο του στη παλιά, φοιτητική ας πούμε γειτονιά του. Αν και στην αρχή ο Έρικ θεώρησε πως δεν έχει νόημα άλλη μια επίσκεψη στο γιατρό, τελικά πείστηκε. Πήγε μόνος του. Νομίζω πως θα μπορούσε κανείς, σχετικά άνετα να φανταστεί πως στην αίθουσα αναμονής θα έβρισκε τον αντιπαθητικό γέρο από το καθαριστήριο Ιωνάς. «Το έκλεισα το μαγαζάκι μου», μονολόγησε ο ξερακιανός, παρηκμασμένος άντρας. Ένα δάκρυ λαμπύρισε κάτω από το μάτι του αντιδρώντας στον θολό φωτισμό του χώρου. «Ξέρεις, φίλε μου, τι έλειψε από τη ζωή μου; Τρία πράγματα: Πυρ, Γυνή και Θάλασσα». Ο Έρικ σηκώθηκε και του έσφιξε το χέρι. Η γενναιότητα ενός άντρα την ώρα που πέφτει, πάντα τον συγκινούσε. Πλήρωσε την αξία του ραντεβού στην γραμματεία του ιατρείου και έφυγε. Γυρίζοντας σπίτι, επιβεβαίωσε στη γυναίκα του ότι οι συστάσεις για τον γιατρό ήταν ακριβείς.

Επεισόδιο 48

«Έρικ», είπε μετά από πολλές μέρες η φάλαινα, «ήρθε η ώρα να με σκοτώσεις».

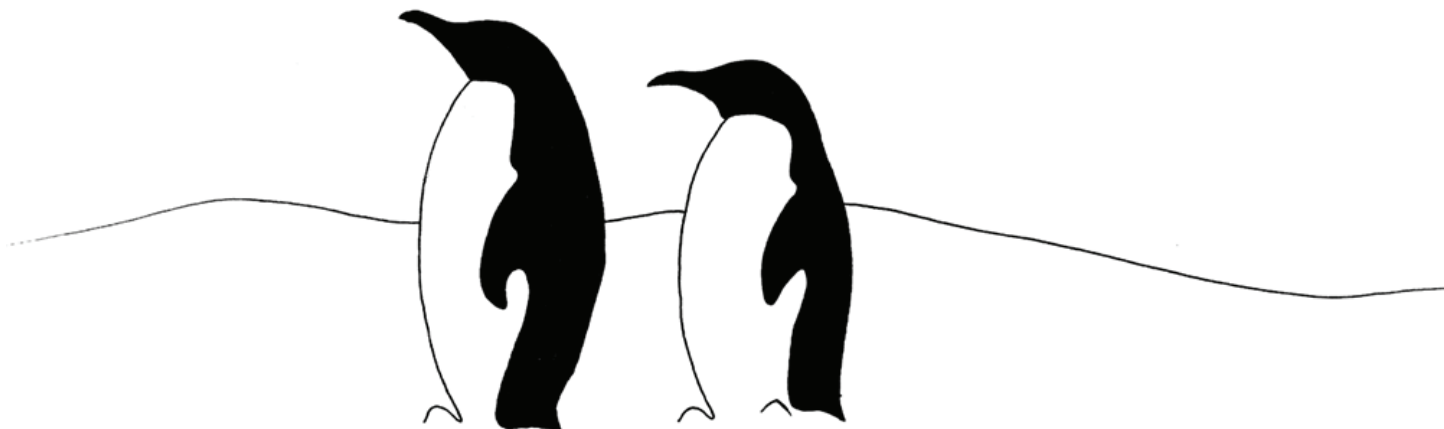
Επεισόδιο 49

Πως μπορεί αλήθεια κανείς, οσοδήποτε αποφασισμένος και αν είναι, να πάει κόντρα στις αποφάσεις μιας φάλαινας; Ο Έρικ ύστερα από τρεις μέρες, σκυφτός συμφώνησε με αυτό που έπρεπε να γίνει. Ακολούθησε με ψυχραιμία της οδηγίες της που ήταν αρκετά σκληρές για να περιγραφούν σε ετούτες τις γραμμές. Η στιγμή του θανάτου της, ήταν τόσο γαλήνια σαν ένα καλοκαιρινό ξημέρωμα. Ο Έρικ όταν άκουσε τη τελευταία πνοή της, έκλαψε σα μωρό παιδί. Μέχρι και στην αγκαλιά της γυναίκας του έκλαψε. Καθώς όμως το κλάμα του στέρευε, δεν ένιωθε τη φοβερή παγωνιά μιας ανεπίστρεπτης απώλειας. Ούτε το φοβερό άδειασμα μιας καταστροφής, ούτε το συναισθηματικό μινιμαλισμό των αναμενόμενων θανάτων. Απλά περίμενε...

Επεισόδιο 50

Αποχαιρέτησε τον διευθυντή του και όλους τους συναδέλφους του. Σε μια πρόχειρη εκτίμηση κινδύνου που πραγματοποίησε, διαπίστωσε πως αν συνέχιζε τη συγκεκριμένη δουλειά, στο τέλος δε θα πήγαιναν τόσο καλά τα πράγματα. Όχι ότι έκανε μια φοβερή στροφή καριέρας, αλλά βρήκε μια άλλη θέση που είχε σαφώς λιγότερες απαιτήσεις χρόνου. Στο δρόμο προς το σπίτι του κάποια στιγμή λίγο έλειψε να νιώσει μια μελαγχολία. Τότε από μέσα του ακούστηκε ένα ουρλιαχτό. Σταμάτησε το αυτοκίνητο στην άκρη του δρόμου. «Ποιος είναι;» ρώτησε. «Εγώ» μια φωνή απάντησε. «Η φάλαινα;» ξαναρώτησε με αγωνία. «Σου μοιάζει η φωνή μου με της φάλαινας;». Ο Έρικ, που ήδη είχε μάθει ότι με τα εσωτερικά θηλαστικά δε χρειάζονται και πολλές ευγένειες επέμεινε: «Ε πες μου ποιος είσαι;». «Ο Λύκος» η φωνή αποκρίθηκε. Μα κάπου εδώ η εξιστόρηση μας θα πρέπει να τελειώσει για δύο λόγους. Πρώτον, δεν είμαι απολύτως σίγουρος ότι ο Λύκος μας δίνει την άδεια του. Δεύτερον, ετούτη η ιστορία αφορούσε ένα αγόρι που κατάπιε μια φάλαινα.

Αυτοβιβάσματα από μια παρουσίαση βιβλίου που δεν έγινε ποτέ.

Συγγραφέας: Προτιμώ να κάνω μια μικρή εισαγωγή για τις συνθήκες κάτω από τις οποίες αποφασίστηκε η συγγραφή αυτού του μικρού παραμυθιού και ύστερα να μπούμε κατευθείαν στη συζήτηση με το κοινό. Άλλωστε, όπως βλέπετε, προτίμησα να μην έχω ειδικούς δίπλα μου, να κάνουν εισηγήσεις. Για να μη σας κουράσω, λοιπόν, θα σας κάνω μια σύντομη εξιστόρηση. Ήταν Κυριακή η μέρα που έλαβα ένα τηλεφώνημα. Στην άλλη γραμμή ήταν μια πολύ γλυκιά γυναικεία φωνή που με προσκαλούσε σε ένα μπαρ αρκετά κοντά στη γειτονιά μου, διότι όπως μου εξηγούσε το αφεντικό της, που θα συναντούσα εκεί είχε μια ενδιαφέρουσα πρόταση να μου κάνει. Πείστηκα με αρκετή ευκολία, ίσως διότι η κοπέλα σημείωσε πως επρόκειτο να είναι και η ίδια παρούσα στη συνάντηση. Πράγματι το ίδιο βράδυ ετοιμάστηκα και περπάτησα μέχρι το σημείο. Δεν είχα προσέξει ποτέ, είναι η αλήθεια, πως το συγκεκριμένο μπαρ είναι υπόγειο- κάτι που σχεδόν αρχετυπικά σε κάνει να το σκεφτείς διπλά πριν μπεις. Στην είσοδο μια μεσόκοπη γυναίκα σφουγγάριζε κάτι τσιμεντένιες σκάλες, πράξη μάταιη αν και αναγκαία φαντάζομαι. Είχα όλη τη καλοσύνη να περιμένω να τελειώσει τη δουλειά της αλλά εκείνη σχεδόν επιτακτικά μου είπε να περάσω. Όταν μπήκα μέσα, εντυπωσιάστηκα από το μέγεθος του χώρου. Είχε πάνω από είκοσι τραπεζάκια, ενώ διέθετε επίσης και μια σκηνή με ένα πιάνο και ένα μικρόφωνο. Ήδη είχαν μαζευτεί αρκετοί άνθρωποι, αλλά η παρέα που μου έκανε πραγματικά εντύπωση ήταν ένας ηλικιωμένος παχουλούλης κύριος με δακρυσμένα μάτια, να κάθεται στο ίδιο τραπέζι με έναν τσιγγάνο που είχε τσιγάρο στο στόμα και ένα βρέφος στην αγκαλιά. Όταν ενημέρωσα το γκαρσόνι για το όνομα του ανθρώπου με τον οποίο είχα ραντεβού, άλλαξε το βαριεστημένο ύφος του και με μεγάλη ευγένεια με τακτοποίησε σε ένα τραπέζι αρκετά κοντά στη σκηνή. Έφερε ένα ακριβό μπουκάλι σαμπάνιας και περιποιημένους ξηρούς καρπούς και μου είπε πως από στιγμή σε στιγμή θα έφτανε ο κύριος τάδε, τέλος πάντων. Η εξυπηρετικότητα του με εντυπωσίασε και με άγχωσε λιγάκι είναι η αλήθεια. Λίγο αργότερα, πράγματι έφτασε ο άνθρωπος που περίμενα, χωρίς να είναι εκεί η κοπέλα της άλλης γραμμής. Απογοητεύτηκα, αλλά θυμήθηκα της παροιμίας της γιαγιάς μου

ότι το έξυπνο πουλί από τη μύτη πιάνεται. Μου πρότεινε ο πολύ βαρύς αλλά σταθερά ευγενικός άνθρωπος της νύχτας όπως διαισθάνθηκα, να δούμε λίγη από τη παράσταση και μετά να συζητήσουμε. Στη σκηνή εμφανίστηκαν ένας παλιάτσος, ένας σκύλος και ένας χοντρός άντρας ντυμένος σα μωρό. Ο παλιάτσος πήγε μπροστά στο μικρόφωνο, ο σκύλος ανέβηκε στο σκαμπό λες και θα έπαιζε πιάνο ενώ ο χοντρός άντρας έκατσε σε μια καρέκλα που ήταν σα θρόνος. Ο παλιάτσος ξεκίνησε να τραγουδάει με μια φάλτσα φωνή τους στίχους:

Τούτος εδώ ο βασιλιάς από καιρό έχει πεθάνει
Μα δε το ξέρει επειδή, δεν τον αφήνουμε να χάνει
Ο σκύλος του τον αγαπά και όλο κουνάει την ουρά του
Και η γυναίκα του γεννά κάθε τρεις μήνες τα παιδιά του
Ο παλιάτσος του, *ces't mois*, όλο του λέει κολακείες
Και καταπίνει με χαρά του παλιάτσου τις βλακειές.
Κάτω απ' το θρόνο του κολλά τις χρυσαφένιες του τις μύξες
Και όταν φτερνίζεται βουερά, ο κόσμος αλαλάζει γείτσες
Γιατί να αλλάξουμε ζωή; Ο βασιλιάς ξέρει τι κάνει
Έτσι κι αλλιώς ο βασιλιάς από καιρό έχει πεθάνει

Όταν τελείωσε το τραγούδι, ο βαρύς συνδαιτυμόνας μου, μοιράστηκε την ιδέα του. Μου εξήγησε πως οι συγκεκριμένοι στίχοι του κόστισαν πολύ. Πως τον οδήγησαν σε μια φοβερή μελαγχολία. Προσπάθησε να βάλει τις σκέψεις του σε μια σειρά, αλλά του ήταν αδύνατο. Όταν έμαθε για εμένα και διάβασε το βιβλίο που είχα γράψει- προφανώς αναφερόταν στο «Πώς να γίνετε δυστυχισμένοι»- αποφάσισε να με προσλάβει να του γράψω ένα παραμύθι. Ήθελε με αυτό τον τρόπο να αγγίξει όπως μου περιέγραψε τη παιδική του πλευρά. Του εξήγησα με τη σειρά μου, πως μου έκανε μεγάλη εντύπωση η επιλογή του μιας και εγώ φημίζομαι για το ειρωνικό μου ύφος γραφής. «Ξέρεις κανένα παραμύθι που να μην είναι ειρωνικό;» μου είπε. Συμφωνήσαμε. Ξεκίνησα λοιπόν να γράφω. Δε θα ήθελα να σας πω παραπάνω λεπτομέρειες για την απογοήτευση του σχετικά με το δημιούργημα μου, παρά μόνο πως μου είπε πως ήταν αυτή ακριβώς η απογοήτευση που τον έφερε σε επαφή με το παιδί μέσα του.

Ερώτηση Κοινού: Βέβαια ήταν ενδιαφέρουσα η εξιστόρηση σας, αλλά μου φάνηκε εντελώς αδιάφορη.

Συγγραφέας: Προχωρήστε στην ερώτηση, δε μας ενδιαφέρουν οι κουραστικές τοποθετήσεις.

Ερώτηση Κοινού: Καλώς. Γιατί επιλέξατε μια φάλαινα να είναι το πλάσμα που καταπίνει ο Έρικ;

Συγγραφέας: Χμμ. Ξέρετε νομίζω πως η φάλαινα είναι ένα σύμβολο. Τα σύμβολα δε τα επιλέγουμε. Μας επιλέγουν. Και λέω ότι μας επιλέγουν ακριβώς επειδή αποκτούν μια αυτόνομη ζωή και μιλούν μια ειδική γλώσσα που ανήκει στο χώρο ανάμεσα στον πολιτισμό μας και τα ένστικτα μας. Είναι επί της ουσίας διαμεσολαβητές. Σκεφτείτε για παράδειγμα την ανάγκη ενός παιδιού να είναι διαρκώς στην αγκαλιά της μητέρας του. Κάποια στιγμή και καθώς μεγαλώνει θα πρέπει να μάθει να την αποχωρίζεται γιατί έτσι επιβάλλει η ανάπτυξη του. Θα πρέπει να μάθει λοιπόν να αντέχει την απογοήτευση του και να μπορεί να καθυστερήσει την άμεση ικανοποίηση της παρόρμησης του. Όταν ήμουν μικρός, συχνά φανταζόμουν τη νύχτα ότι τα σκεπάσματα μου γίνονταν ένα διαστημόπλοιο που με αυτό ταξίδευα στην άκρη του σύμπαντος. Δείτε λίγο τι ωραίος συμβιβασμός ανάμεσα στην ανάγκη να είμαι στην αγκαλιά της μητέρας μου και ταυτόχρονα να εξερευνώ τον κόσμο. Κατά αυτή την έννοια το διαστημόπλοιο λειτουργεί ως ένα σύμβολο. Πιστέψτε με δε το επέλεξα εγώ, εκείνο προσγειώθηκε πάνω μου. Τώρα όσον αφορά τη φάλαινα, νομίζω πως αποφάσισε να βρεθεί στο πιάτο του Έρικ επειδή έπρεπε να επιτελέσει κάποια συγκεκριμένα καθήκοντα. Αν έχετε διαβάσει το παραμύθι θα καταλάβετε ότι ο Έρικ έζησε για πολλά χρόνια με την ανομολόγητη γνώση του θανάτου του πατέρα του. Όταν δε μπορείς να συζητήσεις, ιδιαίτερα όταν είσαι μικρός και να μοιραστείς μια τέτοια σημαντική πληροφορία για τη ζωή σου χρειάζεσαι ένα καλό και δυνατό στομάχι για να τη μεταβολίσεις ή για να τη κρύψεις εν ανάγκη. Και που θα βρει κανείς καλύτερο στομάχι από εκείνο αυτού του μεγάλου ζώου της θάλασσας. Ο Έρικ από την άλλη υπήρξε ένα παιδί με πολύ καλή διανοητική συγκρότηση. Αυτά τα παιδιά συχνά έχουν μια κρυφή πλημμύρα συναισθημάτων κάπου μέσα τους. Πάλι η φάλαινα είναι ένας πολύ καλός σύντροφος και καθοδηγητής μέσα στο νερό. Ο Έρικ επίσης είχε υπόψη του, τόσο την ιστορία του Πινόκιο όσο και την ιστορία του προφήτη Ιωνά. Στην μεν πρώτη σας θυμίζω ότι ο Πινόκιο έπρεπε να μπει στη κοιλιά της φάλαινας για να βρει και να διασώσει τον πατέρα του, ενώ ο Ιωνάς

χρειάστηκε να πεθάνει και να αναγεννηθεί πάλι εκεί μέσα για να γίνει προφήτης, ύστερα από τη κρίση δειλίας που έπαθε ταξιδεύοντας.

Ερώτηση Κοινού: Γιατί έπρεπε ο Έρικ να υποφέρει από πόνους; Δεν ακούγεται λίγο ηθικολογικό ότι κανείς πρέπει να πονέσει για να κερδίσει;

Συγγραφέας: Δε ξέρω αν είναι ηθικολογικό ή όχι, όμως σκεφτείτε λίγο. Ο Έρικ ήταν ένας άνθρωπος που δούλευε σε μια ασφαλιστική εταιρεία ή κάτι τέτοιο. Ήταν εκτιμητής κινδύνων. Δεν έχω κανένα πρόβλημα με οποιαδήποτε καριέρα αλλά φέρτε στο νου, για παράδειγμα, τον ασφαλιστή σας και φανταστείτε τον να μιλάει αυθόρμητα με μια φάλαινα. Δε γίνονται αυτά τα πράγματα. Ο πόνος και μάλιστα ένας σχετικά παράλογος και επίμονος πόνος, ήταν ο μόνος τρόπος για τον Έρικ να δει τη πραγματικότητα. Οι άνθρωποι που ζουν στον αιθέρα των ιδεών τους, που όπως γράφω χαμογελούν με λέξεις και όχι με μύες, δυστυχώς χρειάζονται μια γερή σφαλιάρα της αναπόδραστης γείωσης στην αλήθεια του σώματος για να ξυπνήσουν. Είναι τυχερός ο Έρικ που τη γλύτωσε με μια νεύρωση στομάχου ή κάτι τέτοιο.

Ερώτηση Κοινού: Θέλετε να πείτε ότι οι αρρώστιες έρχονται γιατί θέλουν να μας πουν κάτι;

Συγγραφέας: Όχι. Θα ήμουν ένα αλαζονικό γαϊδούρι να πιστεύω κάτι τέτοιο, ιδιαίτερα όταν προσωπικά δεν έχω υποστεί κάτι σοβαρό. Απλά πιστεύω ότι κάθε άνθρωπος έχει το δικαίωμα σε αυτά που θα συναντήσει στο δρόμο του, καλά και κακά, να δώσει ένα νόημα. Μη φανταστείτε ότι είμαι ένθερμος οπαδός του υποκειμενισμού. Αγαπώ την αλήθεια. Όμως ξέρω πως και η αλήθεια είναι ταυτόχρονα και η γεροντοκόρη και η ονειροπαρμένη ανιψιά της.

Ερώτηση Κοινού: Τι εννοείτε με αυτό το τελευταίο;

Συγγραφέας: Η γεροντοκόρη για εμένα αντιπροσωπεύει τη μοναδικότητα της πραγματικότητας, ενώ η ονειροπαρμένη ανιψιά αντιπροσωπεύει τη δυνατότητα γονιμοποίησης μέσω της ουτοπίας.

Ερώτηση Κοινού: Γιατί επιλέξατε ένα ξενικό όνομα όπως το Έρικ για έναν άνθρωπο που ζει εμφανώς στην Ελλάδα και δεν έχουμε καμιά πληροφορία ότι δεν είναι Έλληνας;

Συγγραφέας: Αυτό να πω την αλήθεια δε το έχω σκεφτεί. Υποθέτω πως αυτή η επιλογή ίσως είχε να κάνει με το γεγονός ότι ο Έρικ είναι ένας ξένος στον εαυτό του. Δε ξέρει πολλά πράγματα για τις ρίζες του και δε ξέρουμε και εμείς.

Ερώτηση Κοινού: Γιατί παρουσιάσατε τη μητέρα του τόσο αδιάφορη απέναντι στο

παιδί της;

Συγγραφέας: Εδώ νομίζω πως με αδικείτε. Καθόλου δεν ήθελα να περιγράψω κάτι τέτοιο. Το ότι σε δυο σκηνές πλένει τα χαλιά, μάλλον είναι μια απεικόνιση της δικής της κατάστασης. Υπήρξε μια γυναίκα που έχασε τον άντρα της και ταυτόχρονα έπρεπε να εργαστεί σκληρά για εισόδημα, για τις μέριμνες του σπιτιού και για να αντέξει τη δική της πλημμύρα συναισθημάτων. Μη ξεχνάτε πως το μαγικό χαλί ήταν μια προσπάθεια να γλιτώσει ο Έρικ μια δυο φορές που κινδύνεψε να πνιγεί. Κάθε άνθρωπος πρέπει να είναι ειλικρινής με τον εαυτό του και την ιστορία του όσο μπορεί, αλλά και ταυτόχρονα υπεύθυνος για να αντιμετωπίσει μόνος του τη δική του μοίρα. Ξέρετε, πολλές φορές σκέφτηκα μήπως κατά την γραφή του κειμένου αδικούσα τις γυναικείες φιγούρες παρουσιάζοντας τες είτε ως αδιάφορες, είτε ως αποπλανητικές. Ακόμη και έτσι να είναι πάντως επιτελούν το σκοπό τους, και άρα είναι εξάισια χρήσιμες για τον Έρικ στην αναζήτηση της ψυχής του.

Ερώτηση Κοινού: Η Έλενα, η Δάφνη, η Έλενα Δαφνοπούλου, όλες ήταν ανεκπλήρωτοι έρωτες. Γιατί συνέβη κάτι τέτοιο;

Συγγραφέας: Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα όπως ο εκπληρωμένος έρωτας. Όλοι οι έρωτες είναι ανεκπλήρωτοι ακόμη και αν παντρεύσαι τη γυναίκα των ονείρων σου. Ο Έρωτας είναι ένας θεός με υπερβολικές απαιτήσεις. Είναι ένα παιδί που δε μεγαλώνει ποτέ. Ο ρόλος του είναι να δίνει συνέχεια στα πράγματα όχι να τα παγιδεύει. Τι ήταν στα αλήθεια όλες αυτές οι κοπέλες; Αν όχι ιέρειες που θα οδηγούσαν τον Έρικ μέσα του, θα ήταν αφηγήσεις κομπαστικές που θα μοιραζόταν σε καμιά μπυραρία γεμάτη καπνό με τους φίλους του. Το τελευταίο δε το περιγράφω ως αρνητικό αλλά ως κάτι περιορισμένο. Οι κοπέλες αυτές μέσα από τη παράλογη παρουσία τους στη ζωή του Έρικ έκαναν δυνατή την ανακάλυψη της συναισθηματικής μουτζούρας που είχε μέσα του. Η μουτζούρα είναι ένα θαυμάσιο σχήμα γιατί μέσα στην ανοησία της έχει μια δομή. Αν σας ζητήσω να κάνετε μουτζούρες είμαι σίγουρος που οι μουτζούρες σας θα έχουν μια μοναδικότητα σαν υπογραφή. Έχετε παρατηρήσει στα παραδοσιακά παραμύθια ότι όλα τελειώνουν με το γάμο ανάμεσα στο αρσενικό και το θηλυκό και την διαπίστωση ότι έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα; Το ότι εμείς ζήσαμε καλύτερα δε είναι σα να μας λέει ο αφηγητής πως δεν έζησαν τέλεια; Πως μπορεί ο πρίγκιπας στα σαράντα του να τρελάθηκε και να ερωτεύτηκε κάποια πλύστρα του βασιλείου; Αν δεν εισπράξουμε τον Έρωτα σαν μια ροή ζωής που μας βοηθά στη διαδρομή μας

προς την επαναδιαπραγμάτευση της πραγματικότητας τότε μπορεί να ζήσουμε κάποιες εξαιρετικά ευχάριστες και ηδονικές στιγμές αλλά μέχρι εκεί. Ξέρετε δε θα άλλαζε και πολλά πράγματα αν τελικά ο Έρικ και η Έλενα Δαφνοπούλου το έριχναν στο σεξ. Μπορεί βέβαια το παραμύθι να είχε πάρει μια πορνογραφική κατεύθυνση, και δε σας κρύβω πως ορισμένες φορές ήταν μεγάλος ο πειρασμός. Διαισθητικά καταλάβαινα γράφοντας το, πως ο Έρικ έπρεπε να αντέξει για όσο περισσότερο μπορούσε τη φοβερή αντίφαση των επιθυμιών του. Και θα δικαιολογούσα οποιονδήποτε το χαρακτήριζε αυτό ξενέρωτο. Μόνο που τελικά, σημαντικότερο για εμένα ήταν να περιγράψω τη συνάντηση ανάμεσα σε έναν άνθρωπο που εκτιμούσε τον κόσμο μέσα από το μυαλό του με έναν άλλο που έβρισκε ευκαιρία να νιώθει πράγματα ακόμη και όταν παρέδιδε τιμολόγια. Τη συνάντηση δηλαδή του Έρικ με τη μικρή κοπέλα που εμφανιζόταν κρυφά όταν ήταν μικρός στο δωμάτιο του.

Ερώτηση Κοινού: Δε κατάλαβα καθόλου, να πω την αλήθεια, το ρόλο του αντιπαθητικού γέρου από το καθαριστήριο. Μπορείτε να με διαφωτίσετε.

Συγγραφέας: Παρότι με θλίβει η ερώτηση σας, διότι προφανώς δε κατάφερα το στόχο μου θα σας απαντήσω. Ο γέρος Ιωνάς αν και δεν είναι αυτό το όνομα του, είναι μια φιγούρα αντρική, αρκετά μυστηριώδης που δημιουργεί δυσάρεστα συναισθήματα στον Έρικ για δύο λόγους. Πρώτον διότι είναι ένας άνθρωπος που ξεροσταλιάζοντας μονότονα μέσα στο μαγαζί του είναι σα να έχει βολευτεί στη κοιλιά της φάλαινας και δεύτερον επειδή το ύφος και τα λόγια του αποκαλύπτουν άνθρωπο που καταφεύγει στις υπερβολικά άγονες γενικεύσεις του μονόπλευρου ατόμου, όπως για παράδειγμα ο μισογυνισμός του. Ο γέρος αυτός κατά κάποιον τρόπο θα μπορούσε να είναι το μέλλον του ίδιου του Έρικ. Ενώ ήταν ο άρχοντας των πλυντηρίων ζούσε μέσα σε μια φοβερή ξηρασία. Αν ο Έρικ δεν ανακάλυπτε τη φάλαινα ίσως είχαν την ίδια τύχη. Είναι η συνάντησή μας με αυτές τις κακές πλευρές μας, μερικές φορές που τελικά μας προειδοποιούν για τη μοίρα μας και είναι η γενναιότητα να τους δώσουμε τελικά το χέρι που μας σώζει από αυτήν.

Ερώτηση Κοινού: Άρα υπαινίξεστε πως ο γέρος του καθαριστηρίου είναι ο ίδιος ο Έρικ;

Συγγραφέας: Κατά κάποιον τρόπο ναι.

Ερώτηση Κοινού: Είμαι θυμωμένη μαζί σας. Γιατί έπρεπε να πεθάνει η φάλαινα;

Συγγραφέας: Να είστε σίγουρη αγαπητή μου ότι έπαθα ένα απερίγραπτο κοκομπλόκο,

ναι αυτή είναι η μόνη κατάλληλη λέξη, όταν έμαθα και εγώ αυτά τα νέα. Δε σας έκανε εντύπωση η απροθυμία μου να περιγράψω τις λεπτομέρειες του θανάτου της; Δυστυχώς όμως η μεταμόρφωση και η αναγέννηση δε μπορούν να συμβούν χωρίς κάποιον θάνατο. Όσο και να μας αρέσει η πεταλούδα θα πρέπει να κλάψουμε τη κάμπια. Το σύμβολο, όταν επιτελέσει τη λειτουργία του χάνει τη δύναμη του. Η φάλαινα ήταν η κάμπια που έπρεπε να πεθάνει για να γεννηθεί ο λύκος. Λυπάμαι ειλικρινά αν σας στεναχώρησα. Το ευχάριστο νέο είναι πως υπάρχει συνέχεια. Πως «γέννησε» το επόμενο σύμβολο.

Ερώτηση Κοινού: Μα λύκος; Εμένα μου δημιούργησε μια κακή διαίσθηση για το μέλλον του Έρικ.

Συγγραφέας: Δε θα ήθελα να αμφισβητήσω τη διαίσθηση σας, όμως ξεχνάτε πως ο λύκος είναι ένα ζώο που εμπιστεύεται το ένστικτο του, παίρνει γρήγορες αποφάσεις και δημιουργεί σταθερές συναισθηματικές σχέσεις με την αγέλη του. Να μην αναφέρω ότι οι λύκαινες είναι εξαιρετικές μητέρες. Σε αντίθεση βέβαια με τα σκυλιά, ο λύκος θέλει πολύ προσοχή γιατί δεν είναι εξημερωμένος. Νομίζω ότι ο Έρικ έχει πολύ δρόμο μπροστά του.

Ερώτηση Κοινού: Τι θα πρέπει να κάνει κάποιος αν ανακαλύψει την εσωτερική του φάλαινα;

Συγγραφέας: Μη με παρεξηγείτε. Σε αυτό το παραμύθι δε καλώ κανέναν να ανακαλύψει την εσωτερική του φάλαινα. Για καθέναν το σύμβολο είναι κάτι εντελώς προσωπικό. Ας υποθέσουμε ότι το προσωπικό σας σύμβολο είναι ένα κουτί κορν φλέικς. Μη γελάτε, τα σύμβολα δεν έχουν ανάγκη να είναι μεγάλα και σπουδαία πράγματα για να έχουν δύναμη. Θα σας συμβούλευα να διαβάσετε λέξη λέξη, το κείμενο της συσκευασίας. Για παράδειγμα αν σε ένα σημείο γράφει «για να διατηρήσετε τραγανά τα δημητριακά μετά το άνοιγμα της συσκευασίας, τυλίξτε το εσωτερικό φάκελο και κλείστε το κουτί», τι μπορεί να σημαίνει αυτό για εσάς; Θα μπορούσα να μιλώ ώρες ατελείωτες για πράγματα που μου έρχονται στο νου όπως για παράδειγμα η διατήρηση που μπορεί για κάποιον να είναι ένα σημαντικό θέμα, ή η λέξη δημητριακά που μου φέρνει στο μυαλό τη θεά Δήμητρα. Μπορεί να χρειαστεί να πάρετε μια νιφάδα και να τη γυρίζετε κάμποση ώρα στο στόμα σας ανακαλύπτοντας γεύσεις και υφές που τα βιαστικά πρωινά σας δε σας επιτρέπουν.

Ερώτηση Κοινού: Γιατί νιώσατε την ανάγκη να μοιραστείτε μαζί μας την ιστορία με τον

άνθρωπο που σας παράγγειλε αυτό το παραμύθι;

Συγγραφέας: Ξέρετε, για έναν λογικό, ενήλικο άντρα η ιδέα πως γράφει παραμύθια για φάλαινες δεν είναι κάτι που εύκολα μπορεί να χωνέψει. Ήθελα να εξηγήσω, σχεδόν να απολογηθώ γι' αυτό. Σκεφτείτε λίγο ξανά την ιστορία. Μια γυναίκα με παρέσυρε σε αυτό το σκοτεινό μπαρ και ένας άντρας μου επέβαλε να κάνω κάτι που περίμενε να του φέρει ένα αποτέλεσμα. Η έμπνευση έρχεται αποπλανητική και ψεύτρα και το αφεντικό της νύχτας προσπαθεί να τη τιθασεύσει. Τούτος δεν είναι και ο λόγος που σκέφτηκα να προσθέσω αυτόν τον παράξενο επίλογο μιας υποθετικής παρουσίασης ενός υποθετικού παραμυθιού;

